

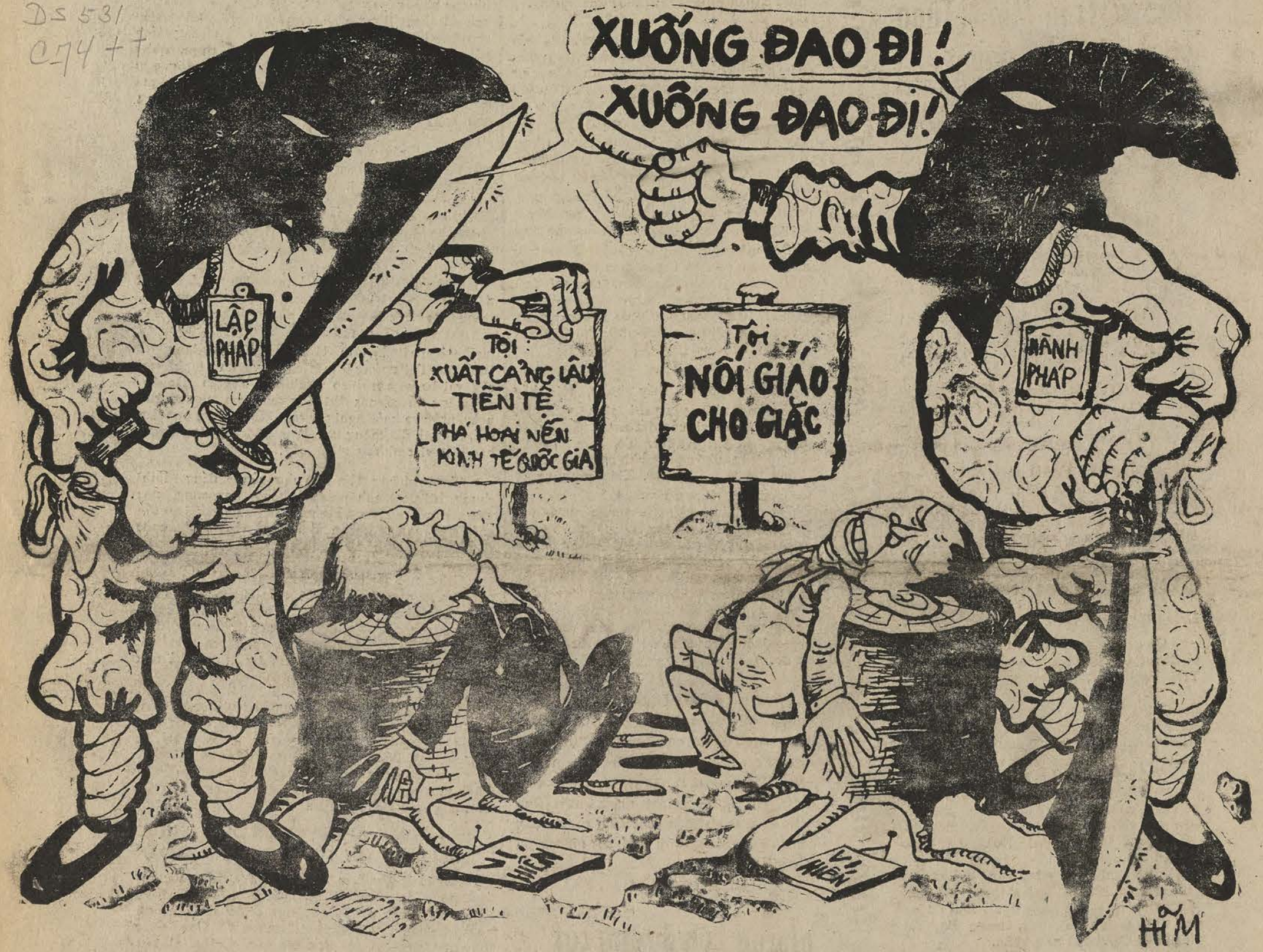
CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 132
15 TỈ
TUẦN LỄ TỪ 1-10
ĐẾN 7-10-1970

Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VỒ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH. — ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
074++

MINI KINH... KỶ!

Những thằng nào quá cảm động, đã trót vì chuyện đi của ông Phó Râu Kẽm Nguyễn Cao Kỳ can đảm như chàng Kinh Kha thuở xưa, làm một chuyến "biệt Yên Đan" sang Tân diệt bạo Chúa Tần Thủy Hoàng, hãy mua ngay thuốc đánh răng lậu của Mỹ bán ở chợ Trời mà đánh, nếu không sẽ bị bệnh thối mồm kinh niên,

đềch chữa được !
Tối 20-9, ông Nguyễn Cao Kỳ xuất hiện trên Tivi với một con rồng và cái áo cổ mới, từ biệt đồng bào sang Mỹ vì "quyền lợi tối thượng của dân tộc". Ông kể sơ qua tất cả những khó khăn, rồi đưa ra lý luận vững chắc gạt bỏ tất cả những khó khăn đó, để quyết định ra đi, "bắt chấp mọi trở ngại", có chết cũng đi, và dù có chết thì hãy coi đó như một sự hy sinh cho Quốc-gia dân tộc.
Người ta tình với địa vị nhân vật số hai của chế độ, khi quyết định dứt khoát như vậy, ông Phó Tổng Thống đã phải

ngiên cứu kỹ lưỡng, nắm chắc mọi dữ kiện, và khi đã quyết định, đã long trọng từ biệt đồng bào như vậy, đã đem cả mạng sống của mình mà "đầu tư" vào chuyến đi, thì không thể nào thay đổi ý định được nữa.
Nhưng chỉ 6 ngày sau, từ kinh đô ánh sáng, ông Kỳ viết thư về cho đồng bào nói rằng : ông không đi nữa. Vì chuyến đi không có lợi !
Nhất quyết đi, chết cũng đi, vì có lợi cho Tổ Quốc. Rồi mấy hôm sau lại nói không đi nữa, vì không có lợi.
Nếu có đứa bé con đòi cho bằng được một thứ đồ chơi,

đến lúc cha mẹ mua cho, lại phá bỏ không chơi nữa, thì thế nào cũng bị ăn đòn.
Phó TT Kỳ là nhân vật số 2 của chế độ. Mọi người có bốn phần kính trọng ông. Nhưng chính ông đã không tự kính trọng ông. Ông tự chứng tỏ là một nhà chính trị nông nổi, quyết định tùy hứng.
Khi ông Kỳ quyết định đi bằng bất cứ giá nào, nhiều người mừng, vì nước ta có một ông Phó T.T can đảm, sẵn sàng đương đầu với một cường quốc như Mỹ. Người ta cảm động, vì ông là Kinh Kha.

Khi ông Kỳ quyết định không đi nữa, nhiều người mừng hơn nữa. Vì một người nông nổi, tùy hứng như ông mà đi, thì lợi ít hại nhiều. Và mừng, vì ông đã giúp người dân sớm biết rõ ông. Biết rõ ông bây giờ, hơn là trao cho ông những nhiệm vụ quan trọng hơn, rồi mới biết.
Người ta tưởng không là Kinh Kha, ít ra Trương Kỳ cũng là một thứ "mini Kinh Kha". Nhưng không, ông chỉ là ông Kỳ, nông nổi và tùy hứng.
C.O.

Độc tở Trần Minh Tùng chuẩn bị ghé ngồi

Tin đồn về cái sự nội các cái tở đã lai rai đen cả mấy tháng ròng. Nhưng nội các của cụ Đại Thừa... tương vưỡn vưỡn như kiềng ba chân.

Dù ai nói Đông nói Tây

Nội các vưỡn vưỡn như cây giữa rừng

Dù ai nói ngả nói nghiêng

Nội các vưỡn vưỡn như kiềng ba chân

Tuy nhiên, như vậy, thật thế nhưng mà, bữa ni không cái thì bữa mốt rồi cũng sẽ đi đến chỗ cái. Thiêng thử ra có những người lo xa như độc tở Trần Minh Tùng đã chuẩn bị sắp xếp cái chỗ ngồi tương lai cho mình ngay từ bây giờ.

Hiện nay độc tở Trần Minh Tùng là Tổng trưởng Bộ Vệ Sinh.

Và nền vệ sinh dưới sự lèo lái của độc tở Bi Li thì tiến bộ số dách. Người củi được quyền diễn hành công khai ở đại lộ Tự Do. Bệnh hoa liễu được tăng gia một cách mau lẹ khiến cho phòng mạch của độc tở Trần Văn Ninh phải gạt đi không hết thân chủ.

Nhân vụ độc tở Hà Thúc Nhơn, bản dân thiên hạ đã nhận thấy một vài sự kiện như thế này :

Có một vài tờ báo thì ra công uýnh Đông dẹp Bắc quạt trướng Sơ Ranh Vũ ngọc Hoàn lu bù kèn cốt đề cho trướng Hoàn chóng được về hưởng thú điền viên mí bà Đầm người Đức.

Có tờ báo thì nâng bi ông Cục Phó là Đại tá Châu hết mình.

Có tờ báo thì uýnh cả trướng Hoàn lẫn tá Châu, và như có ý nâng bi ngậm độc tở Trần Minh Tùng.

Độc tở Tùng Bi Li vốn chỉ là Trung tá, nhưng dù sao cũng có thể mon men leo lên cái ghế Cục Trưởng Cục Quân Y được một khi rời khỏi chức Tổng Trưởng Vệ Sinh.

Những đứa thú mồm cho rằng đó là cái diệu kế đề cho độc tở Bi Li, sau khi về vườn có thể chiếm được một chỗ ăn trên ngôi chóc ở cái Cục... nọ ấy, một khi trướng Sơ Ranh Vũ ngọc Hoàn bắt buộc phải ca bài ô-ô-lui.

Kết vậy thì nên tu bíp cũng chả hay ho cái mực gì. Chủ tịch Tu Bíp đoàn Nguyễn Hoài Đức thấy nhà nước uýnh thuế nặng quá thì kêu inh lên rằng, trong Bộ Tài Chánh có Cộng sản nằm vùng.

Rồi tu bíp nọ thấy tu bíp kia lên trướng thì sanh lòng đố kỵ, nói xấu sau lưng và chửi bới.

Tế ra chỉ có các vị lang băm gia troàn của nước Mít là hay ho nhất!

CHIA VUI

Được tin Y sĩ Đại úy ĐOÀN VĂN BẢ
Y sĩ trưởng Bệnh viện Lê Vinh
Tiểu đoàn Quân Y SBND
Sánh duyên cùng người đẹp :

NGUYỄN THỊ PHI OANH
Thành thật chúc tân lang và tân giai nhân
vạn 6 ngàn ngày hạnh phúc.

ĐỂ SỰ — HỒNG ĐỨC
ĐỖ LỄ — HOÀI XUÂN

Tôi cúi xuống, trang báo trước mặt, một màu tin vắn vừa làm tôi bàng khuâng, một thoáng buồn nào đó, một thoáng xót xa nào đó. Cuộc tuyệt thực của sinh viên vẫn tiếp tục, một vài người đã ngắt siu phải đem tới bệnh viện, những người khác cũng đang ở trong tình trạng suy yếu toàn thể.

Buổi sáng nay trời mưa, những cơn mưa làm cho bầu trời xám lại, nhưng đã làm cho cỏ non thêm xanh tốt, tôi nghĩ đến những người sinh viên kia, họ cũng chỉ là đám cỏ non, nhưng cơn mưa... của chế độ đã làm họ cần cỗi, vàng úa, những cơn mưa có lẫn nhiều chất thuốc khai quang.

Cuộc tranh đấu của sinh viên đã kéo dài từ nhiều tháng nay, có lẽ tới hơn nửa năm rồi, những hình thức tranh đấu như xuống đường, tuyệt thực, những đêm hát cho quê hương đau khổ, cho đồng bào tôi nghe đã diễn đi diễn lại nhiều lần, kết quả mọi cuộc tranh đấu y hệt như cuộc phiêu du của một con kiến bò quanh miệng chén, từ khởi điểm lại trở về khởi điểm, kết quả có chăng chỉ là một đôi chút tiếng vang, nhưng càng ngày càng xa lác, chìm khuất trong muôn tiếng vang động ồn ào của những biến động chính trị mới. Rồi những cuộc tranh đấu mệt mỏi, hao hốt này đi đến đâu? nó sẽ tàn lụi dần, tôi nghĩ thế. Mỗi ngày, mỗi ngày, thêm một vài sinh viên bị bắt, bị kiệt sức phải đưa vào bệnh viện sẽ còn những ai, có những ai để chám chỗ đây?

Bỗng dưng tôi thấy buồn, tôi thấy trước mặt những người sinh viên ấy, những trướng lai của đất nước ấy, chỉ là những con đường cụt. Tôi vừa 36 tuổi, thế hệ của những người trong lứa tuổi chúng tôi là thế hệ... ờ. Khi tiếng súng 45 vang nổ, tôi chưa đủ tuổi lớn để tham gia kháng chiến, rồi khi đất nước chia đôi, tôi chưa đầy 20, nhưng đã có những ray rứt, những khổ đau khi phải chọn lựa, ở lại với những người CS phản bội kháng chiến, tôi ở không được, mà vào Nam lúc ấy tôi có mặc cảm chạy theo đuổi thực dân Pháp, ở tuổi 20 lúc đó, tôi đã đứng trước những con đường cụt. Cuối cùng tôi đành « theo đuổi thực dân » để mong được sống tự do.

Bây giờ thấy những người sinh viên ở tuổi tôi 17 năm trước, họ cũng đang đứng trước những con đường cụt (mỗi con đường cụt đều có nghĩa riêng của nó) tôi xót xa. Thế hệ tôi là thế hệ ờ, không biết thế hệ của những người thanh niên sinh viên đang tranh đấu một cách tuyệt vọng kia ra sao. Mong ước cho họ những gì bây giờ!

những con đường cụt

VIẾT CHO MỘT NGƯỜI SẠCH

Tôi gặp người Nghị Sĩ trẻ ấy đi trên đường, đầu cúi thấp, dáng بدن chôn lo lắng. Người Nghị Sĩ trẻ ấy là người Nghị Sĩ có nhiệm kỳ ba năm, nhưng không ra tranh cử. Ba năm làm Nghị Sĩ, anh đã hoạt động tích cực, anh đã làm nhiều chuyện « húc đầu vào đá ». Anh ra đi, nhưng tiếng nói của anh, những tiếng nói trung thực, nhiệt tình của một thanh niên trẻ, yêu quê hương, yêu dân tộc, tố cáo bọn tham nhũng phá hoại quê hương còn âm vang mãi mãi trong vòng cung nghị trường Thượng Viện.

Ngày bước vào Thượng Viện với hai bàn tay trắng, nhưng với cả một khát vọng sẽ làm được một cái gì cho đất nước, thì ngày anh ra đi cũng chỉ với hai bàn tay trắng, kèm với những đe dọa biến anh thành một phế nhân của bè lũ tham nhũng. Bọn tham nhũng đã cảnh cáo anh là muốn được còn đủ tứ chi, đừng bao giờ bước chân trở lại vùng anh đã sống.

Nhìn người Nghị Sĩ trẻ bước lên xe Lam về đầu không biết, bỗng dưng tôi thấy thương anh, trong một cái xã hội đầy rẫy những bất công, đầy rẫy những kẻ tham nhũng, thì anh với chức vị, quyền hạn có sẵn, anh đã không chịu lợi dụng để làm giàu. Tôi tưởng ở một chức vụ như anh, chỉ cần vài ba vụ can thiệp về những chuyện nào đó, anh cũng đủ có một đời sống khả quan sau những ngày bước ra khỏi nghị trường. Nhưng nếu anh làm thế, thì anh đã không còn là anh, và tôi cũng chẳng bao giờ viết những giòng này.

Trong những đám bùn nhơ của « miếng dính chung » hiện tại anh như một bông hoa súng mọc vươn lên, bông hoa súng nào mà không khiêm tốn khép nép, anh đã khiêm tốn khép nép trong cuộc sống dân dị, bình dân của anh.

Giữa một số lớn những người trẻ làm chính trị hôm nay, những người trẻ đã học hỏi được nhiều bùa phép, thủ đoạn của một số chính khách đốn gió, trở cò, sôi thịt đi trước để trục lợi, làm giàu, anh đã nổi bật như một cánh sen với tôi, nhưng với những kẻ khác, anh chỉ là một kẻ ngu ngốc, cò đến tay không biết phát.

Là một kẻ chuyên viết những việc móc méo, chọc giận thiên hạ, hôm nay tôi đã trở chứng viết bốc thơm anh, có thể nhiều người nghĩ là tôi ăn tiền của anh đó, trong lúc thực tế anh có cái Giải gì đâu. Tôi cũng xin kết những giòng chữ này thành một bông hoa súng tặng anh, tặng một người trẻ trong sạch riêng với tôi.

CON ONG MỞ CHIẾN DỊCH CHỐNG ĐẠI DIỆN DÂN CỬ ẨM LƯƠNG KHOẢN

Xét rằng đây là một vấn đề rất... ích quốc lợi dân, bọn Con Ong tha thiết kêu gọi quý đồng nghiệp cùng tiếp tay phát động chiến dịch chống « đại diện dân cử ẨM LƯƠNG KHOẢN ». Và Con Ong cũng tha thiết kêu gọi độc giả góp ý kiến. Chẳng hạn quý vị nhận định sự việc DBNS và nghị hờn ẨM LƯƠNG KHOẢN có những tai hại nào, xin cứ kể hết ra và gửi cho nhà báo.

Và, để cho chiến dịch này tăng thêm phần... rùng rợn, kể từ số báo này, mỗi tuần Con Ong sẽ « đé » một xỉ lô găng lời tục ý thanh nhằm đả phá chế độ... đại diện dân cử ẨM LƯƠNG KHOẢN.

Xi lô găng 1.

CHÓ CHỈ VÌ HAM ẨM CACA, NÊN SUỐT ĐỜI LÀ... CHÓ. ĐẠI DIỆN DÂN CỬ MÀ HAM ẨM LƯƠNG KHOẢN, SUỐT ĐỜI SẼ LÀ... « CỤ TRONG RÀN. »

THIÊN KHỐT

ĐIỂM MẶT NHÂN VẬT TRONG TUẦN

AK và ND

**NGHỊ LẮC NGUYỄN VĂN CHỨC
CHẾ ÔNG DB ĐỨC ÍT HỌC
GIÁC MƠ CỦA NS CHỨC:
TỔNG THỐNG GIAO CHỈ 1975**

SÀIGON. Chuyên viên đi dự các hội nghị Nghị Sĩ Quốc Tế, ông Nguyễn Văn Chức, người có biệt danh Nghị Lắc đã vừa tung ra một lời tuyên bố trước giờ đi Hòa Lan dự hội nghị Nghị Sĩ Quốc Tế.

Ông Nghị sở dĩ có biệt danh này vì ông là người rất khôn khéo, trước những vấn đề thời sự nóng bỏng, các phóng viên Nghị Trường có tới xin ông cho biết ý kiến hay quan điểm, ông đều lắc, lắc và lắc, bị hỏi dồn quá ông xin khất tới mai mới để nghiên cứu, có phóng viên cho biết ông là một nghị sĩ xứng đáng nhất (theo lời khen của Ngô trọng Hiếu) ông nhìn mọi việc rất nhanh, nhưng sở dĩ ông không tuyên bố ngay, vì ông phải quay gậy nói xin ý kiến ai đó.

Trong bản tuyên bố viết sẵn theo kiểu hỏi đáp sở dĩ ông viết sẵn vì ông cho bọn ký giả nghị trường dốt không ghi đủ lời ông nói, ông đã chế nhiều người, thứ nhất ông chế Tổng Thống Thiệu thiếu thành tín, không có tài lãnh đạo, làm những người Quốc Gia chống Cộng mất tin tưởng. Thứ hai ông chế ông giáo sư Thạc Sĩ Vũ Văn Mẫu là kẻ xu thời thuở còn là m Tổng Trưởng Ngoại Giao thì quan niệm cuộc chiến này do CSBV chủ trương, nay lại gọi là nội chiến. Thứ ba ông DB Ngô Công Đức ít học mà lại mong nổi tiếng sớm nên nói bậy.

Thường khi chế ai kẻ chế bao giờ cũng giỏi hơn người bị chế, ông Chức hẳn khi nói như vậy ông là người phải có nhiều thành tích, có tài lãnh đạo, không xu thời và nhiều học vấn. Dường như giác mơ của ông Vũ Văn Mẫu trước khi ông Mẫu vào ngôi chung với ông tại Thượng Viện, lý do ông Mẫu có Thạc Sĩ Luật trong khi ông chỉ có Cử Nhân Luật, và lại, ông Mẫu cũng là một luật sư như ông nhưng lại có tiếng hơn ông. Thói đời cùng làm một nghề chẳng mấy khi người ta ưa nhau. Hơi buồn là một Nghị sĩ « xứng đáng » như ông Chức lại rơi vào cái thói đời đó.

CHUYỆN ÔNG VÕ TRÁP VÀ TTHL NHÂN DÂN TỰ VẬN GÀNH RÁNG

Ông Võ Tráp cựu binh nhì có những thành tích khá bất hảo, Tỉnh Trưởng Bình Định trước kia đã phải mời ông đi « nghỉ mát » một thời. Ông đầu tỉnh Bình Định bị giờ đã ném tài và nể cái đức độ của ông Võ Tráp, cho nên không những đã mời nhận chức Nhân Dân Tự Vệ Gành Ráng mà còn đề cử một vài sĩ quan cấp úy phụ tá cho Võ Tráp. Thế là cờ đến tay, đảng nam nhi Võ « lập công chuộc tội » thay bằng huấn luyện NDTV ông đã nhốt nhân dân cho Tự Vận tập thể 30 mạng một đêm. Chuyện Võ Tráp bắt NDTV đã lấy điểm cho Đại tá đầu tỉnh Bình Định. Con Ông đề nghị chính quyền trung ương ban cho ông Võ Tráp một giấy ban khen về thành tích Huấn luyện ND Tự vận, đồng thời mời ông đi « nghỉ mát » một thời gian.

VUA CHƠI BẠN ĐỒNG VIỆN

Nhà Dân biểu nhóm Phạm Duy Tuệ trước đây đã « nổi » vì chơi bạn đồng viện Trần ngọc Châu và cũng vì quá chịu chơi cho nên xấp tiệm Sóng Còn.

Mới đây bạn đồng viện của DB Tuệ là ông Phó Bồn Nguyễn Văn Chính bị Quan thuế bắt quả

tang tại phi trường TSN về tội xuất cảng tiền bất hợp pháp. Chẳng ai dám tiết lộ số tiền DB Chính mang theo là bao nhiêu. Tài chính và Quan thuế họp 3 giờ liền để tìm giải pháp cho nhà DB thân Hành pháp này. Nội vụ còn trong vòng bí mật thì ông DB nhóm Phạm Duy Tuệ cho bật mí số tiền ông Chính mang theo là 800.000đ và đồng thời nhi nhò tuyên bố chắc chắn ông Chính sẽ bị áp dụng theo đúng luật lệ hiện hành đã quy định. Nghĩa là ai làm tội thì sẽ có HP và Tòa án xử. Nghe DB Tuệ nói ghê bỏ mẹ, ông Chính rét chưa? Các bạn đồng viện chừa ngh e, đừng có buôn lậu chuyễn ngân bất hợp pháp nữa.

HÀNH PHÁP VẤN THIỂU CÁC ÔNG PHÓ TỈNH TRƯỞNG

Dân Nha Thành kêu rất cổ vì ông Phó «Hiệu». Chính quyền trung ương chắc hẳn muốn thay lăm nhưng ngặt nỗi thiếu người gương mẫu liêm khiết đạo đức cần mẫn như ông phó Hiệu nhà ta. Nên vẫn phải giữ cái ông phó quý hóa này để làm việc kinh tài.

ĐÀN BÀ ĐỂ CÓ MẤY AI

Tin động trời về những vụ giết xập nhà phi pháp. Một PB đã thuật lại vụ giải tòa những căn nhà xây bất hợp pháp tại khu đất Bàu Cát của bà Hoa thuộc quận Tân Bình. Có cả NDTV do em bà Hoa hướng dẫn đi phá nhà. Thế là bà Hoa thỏa mãn vì trong sự giải tỏa của chính quyền, bà Hoa đã thỏa mãn sự trả thù PB. Đúng là đàn bà để có mấy ai?

TU LÀ MÀN CHÍNH TRỊ

Các « thầy tu » bị giờ có vẻ nổi lăm. Không phải nổi nhờ chân tu mà là màn chính trị chính em. Sự đắc cử của 1 liên danh khiến 1 thầy chùa đã tuyên bố: « Nếu liên danh đó thất cử thì Giáo hội ta buồn 3 ngày. Nhưng nếu đắc cử thì giáo hội ta lo 3 năm ». Lời nói trên thật là chí lý vì ông nhà chùa này ít nhiều có ăn chay xám hối nói ngay nói thật.

Ai cũng phải nhìn nhận thầy tu bị giờ là đề tài đang ăn khứa và được dư luận bàn tán. Chẳng thế mà thầy chùa đi hội nghị, họp khăn khổi này khối nợ, rạn nứt đều được báo chí loan tải như một sự kiện quan trọng của một quốc gia. Cái tu của mấy thầy bị giờ có lẽ là tu để làm « sư » trên đời còn hơn là theo thuyết của nhà Phật để thoát kiếp luân hồi ra ngoài bể khổ. Theo dõi báo chí người ta nghĩ tu hành cũng là một đường lối để màn chính trị.

KHI ÔNG DÂN BIỂU LỄ (NGHĨA) GÒ CÔNG LÀM VIỆC

Nghe cái gọi là phái đoàn mà nhất là do ông DB Nguyễn Văn Lễ hướng dẫn đến tận chỗ điều tra vụ Đại Hàn thăm sát roo dân Bình Dương. Con Ông thấy cái ủy ban của ông Lễ làm việc dân có vẻ sốt sắng. Nhưng hỏi ông Lễ nhà ta xem vấn đề Phế binh ở Saigon ông đã lo cho họ chưa thì ông ta chỉ trả lời đã có lo từ hồi PB còn tranh đấu. Bị giờ bị thất thế thì lo gì. Nghe ông Lễ nói, AK ND tôi đành trở mặt ngồi ngó văn thư của ông Lễ gửi sang Hành Pháp. Thứ văn cũ rích thì cái ngày PB còn tranh đấu. Đó là thành tích của cái gọi là Ủy ban mà ông Lễ đang cầm đầu.

CÙNG VẤN CHUYỆN ÔNG LỄ

Dân Gò Công có nhiều chuyện vui buồn về cái ông DB của họ. Ông Lễ ơi, về Gò Công nghe chơi để biết sự tình. AK, ND khuyên ông đem theo phái đoàn của ông về GC chơi. Nếu được nghe dân nói, AK ND sẽ nói giùm cho dân GC. Hãy thăm dân để biết thâm tình nếu không sao biết được thâm tình của dân.

SÔNG KINH CHÂU

Từ những năm 1940, khi Công Tử Hà-Đông mới mười hai, mười ba tuổi và cư ngụ ở Hà Đông, Công Tử vẫn cùng các bạn đồng tuổi nghèo ngao hát một bài ca tiếng Việt nhưng không biết nhan đề. Đó là bài hát có những câu:

*Đàn chim bay thướt tha, trên núi cao
miền xa
Mang theo những nỗi buồn mộng mơ,
nguồn thâm sâu đã qua...
Sông Kinh Châu... có con bướm trắng...
Gió thu đưa tiễn người biệt ly vào
cảnh sầu đố chẳng ? ?*

Từ năm 1940 cho tới nay vừa chẵn 30 năm. 30 năm tức là một nửa đời người Công Tử HĐ đã sống qua 1 trận thế chiến và 2 trận chiến tranh trên đất VN và Công Tử đã rời xa thành phố Hà Đông thơ mộng ngày xưa, đã quên mất nhiều hình ảnh của Hà Đông, nhưng mấy câu hát năm xưa thì vẫn còn nhớ. Ba mươi năm trước, khi bắt chước các bạn ca bài sông Kinh Châu CTHĐ vẫn nghĩ rằng đó là một bài ca nhạc ngoại quốc lời Việt. Vì VN không có con sông nào là sông Kinh Châu. CTHĐ chỉ biết có một con sông Kinh Châu ở trên cõi đời này. Đó là con sông Kinh Châu trong truyện Tàu Tam Quốc, nơi Quan Vân Trường được cử làm Tổng Trấn — con sông này trong truyện Tam Quốc, được gọi là Đại giang và cũng là nơi xảy ra trận Xích Bích, Chu Du dùng hỏa công và liên-hoàn-kế đốt cháy trạm vận quân Tào Tháo.

Đề rồi đến năm nay, 1970, 30 năm sau tình cờ nghe băng nhạc do Y VÂN, thực hiện, CTHĐ mới biết bài ca năm xưa là bài MÙA THU TRÊN SÔNG KINH CHÂU của nhạc sĩ LÊ THƯƠNG. Thì ra 30 năm trước, năm Công Tử HĐ còn... bé tí teo nằm kên bên Mẹ em bé như con mèo... Lê Thương đã làm nhạc và nhạc Lê Thương đã hay, đã có giá. Nay nghe lại bài ca Kinh Châu, Công Tử HĐ nhớ lại những ngày thơ ấu năm xưa và bèn cảm xúc viết những dòng này về Lê Thương.

Lâu rồi CTHĐ không gặp anh Lê Thương. Cách đây mấy tháng có lần thấy anh Lê Thương xuất hiện trên Tivi trong vai ông già giảng cho bọn trẻ về truyện Kiều. CTHĐ, cũng như nhiều người khác, chẳng biết tác giả Hòn Vọng Phu hiện sống ra sao. Nhưng nếu mai đây anh Lê Thương có qua đời — như Đinh Hùng chẳng hạn — thiên hạ, trong số có tên Công Tử HĐ, khối thằng sẽ ào ào viết về cuộc đời ái tình và sự nghiệp của anh, sẽ có mặc niệm linh đình, có nhận họ và khoe giao du thân mật với nhạc sĩ...!!

Anh Lê Thương... Bây giờ anh ở đâu? Anh làm gì? CTHĐ hy vọng anh đọc những dòng này và mong anh biết rằng sáng tác của anh đã đi vào tâm hồn CTHĐ từ ba mươi năm trước và đến bây giờ, nó vẫn còn sống. Nếu có những bản nhạc được gọi là « vượt không gian và thời gian » trong số đó có bản MÙA THU TRÊN SÔNG KINH CHÂU của anh vậy.

Công Tử HÀ ĐÔNG

TCT GIAN HÀNG ANAMTA Ở OSAKA TỒN SỰ TÀN CÁI

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẤT CÔNG PHỤ TRÁCH

VÌ SỢ' D.B. TRÚC ĐI ĂN MÀY Hạ Viện vội lo cho Trúc về

* Hiện Trúc chỉ còn 41 kí 500, và thường phải đi xin ăn ở các nhà Việt kiều

PHẢN ĐỐI LÀ PHẢI

Nhà nước Đô Thành đang mở một chiến dịch chống bọn thanh niên « nửa đực nửa cái », tức là những cậu đực rựa mà lại để tóc dài thòng như con gái, hoặc bù xù như lông con bú dũ.

Dường như ông Đô Trưởng ra lệnh cho nhân viên công lực hệ gập chú híp pi tóc dài nào ở ngoài đường là cứ việc han ta la lại và cắt bẻng mở tóc ở qua đó đi. Hình như đã có nhiều chú bị xén tóc ngay ngoài phố.

Đề chống đối biện pháp trên, nghe đâu giới « tóc bú dũ » đã gửi kháng thư lên ông Đô Trưởng để phản đối việc chặn đường hớt tóc. Kháng thư lý luận rằng việc để tóc dài không hề xâm phạm an ninh quốc gia, cũng như không xâm phạm tới quyền lợi người khác.

Bọn Con Ong nhận thấy lập luận trên rất đúng. Thực tế chứng minh những cậu để tóc dài trông rất yếu ớt và sự thực cũng rất yếu ớt. Mà đã yếu ớt thì làm sao xâm phạm tới an ninh QG hoặc quyền lợi người khác được. Và lại, bộ tóc dài hoặc bù xù tự nó không làm hại được ai cả chỉ phải cái tội trông mất vệ sinh. Cho nên, khi ông DT dùng nhân viên công lực vào chiến dịch chống tóc bú dũ là sai nguyên tắc. Nhà nước có nhiều loại nhân viên; mỗi loại nhân viên phải được dùng vào một công việc chuyên môn của họ. Chẳng hạn phú lít công lộ thì lo công việc kiểm soát và điều hành lưu thông hoặc phạt vạ những vụ vi phạm lưu thông. Phú lít trật tự thì lo việc trật tự an ninh, phú lít đã chiến thì lo dẹp biểu tình v.v...

Đối với vấn đề tóc bú dũ, lẽ ra ông DT phải giao cho nhân viên... vệ sinh mới đúng phép. Đằng này ông lại giao cho phú lít, nên các chú híp pi tóc dài phản đối là phải lắm.

SÈ GÈNH. Một Dân Biểu có chức vụ của Hạ Viện vừa từ Pháp về tiết lộ với Con Ong là ông có gặp DB đào ngũ Phạm Thế Trúc ở Ba Lê. DB này cho biết ông Trúc hiện rất đói rách, thường phải tới nhà các Việt kiều xin ăn. Quần áo ông Trúc mặc toàn là quần áo cũ của kiều bào cho.

Thời gian gần đây, các Việt kiều bị ông Trúc xin ăn đã bắt đầu tỏ vẻ khó chịu, khiến có nhiều bữa ông Trúc phải nhịn đói. Vì vậy, ông Trúc đã quyết định xin Hạ Viện thu xếp cho ông về nước để

ông tiếp tục tranh đấu cho quyền lợi cử tri của ông. Trong một lá thư gửi cụ chủ tịch HV, ông Trúc đã không dấu diếm hoàn cảnh bi đát của ông, và ông nhấn mạnh « hiện cháu chỉ còn 41 kí 500. »

Văn phòng Hạ Viện đã họp và đều nhận định rằng không nên để ông Trúc lâm cảnh cùng quẫn quá. Nếu cùng đường, ông Trúc sẽ buộc lòng phải lê la ngoài đường xin ăn, sẽ mất thể diện Hạ Viện Anamta. Bởi lẽ đó văn phòng HV quyết định tìm mọi cách giúp ông Trúc hồi hương.

Phật Giáo VN đã có hai cái chân nay lại thêm chân thứ 3

SAI THANH.— Theo tin các báo, một lực lượng Phật giáo thứ 3 đang được xúc

ĐỪNG ĐỂ HẠ VIỆN BIẾN THÀNH LÒ THAN

VŨNG TÀU.— Nguồn tin thông thạo cho biết ở Cấp có một ông DB hỗn danh « không không ». Ông này có một cái lò than ở đây, cho nên lòng ông cũng đen như than. Ông đang âm mưu cướp của bà quả phụ Mạc thị Ba miêng đất nhỏ ở cạnh khu lò than của ông.

DB « không không » hăm dọa bà Ba đủ điều và còn sai gia nhân phá hàng rào nhà bà.

Chồng bà Ba là một lính chiến đã hy sinh vì tổ quốc. Bây giờ ở vậy nuôi con nên bà Ba thân cô thế cô. Nếu không có ai bênh vực cho bà Ba thì cuộc đời bà và các con bà sẽ đi doang vì ông DB bỉ ổi kia.

Bọn Con Ong nghe nói ông Thị trưởng Vũng Tàu là tay chịu chơi lắm, không hiểu tại sao ông lại để cho người dân dưới sự cai trị của ông bị hiếp đáp như vậy. Cả ông Trưởng ty Cảnh Sát nữa?

Mặt khác, Con Ong trân trọng yêu cầu DB Tuệ, TTK/HV, hãy can thiệp ngay vụ này. Hạ viện đã nhem nhuốc, đừng để cho nó biến thành cái... lò than.

tiến thành lập, lực lượng này nghe đâu do 2 ông sư mới ở ngoại quốc về dự định tạo lập.

Người ta còn nhớ, hồi 1963, Phật giáo Anamta thống nhất thành 1 khối để chống chế độ ông Diệm. Khi chế độ này đổ, PG Anamta vướn còn là 1 khối. Nhưng sau đó ít lâu, không hiểu vì tranh giành nhau cái gì, PGVN/TN bỗng nứt làm đôi, và kinh chống nhau cho tới bây giờ.

Nay có hai ông sư mưu lập lực lượng PG thứ ba, tức là muốn bắt chước Không Minh tạo thế « chân vạc » cho vững chắc. Rõ ra là cao kiến. Ba chân bao giờ cũng vững hơn hai chân. Và như mọi người đã biết, « cái chân thứ ba » luôn luôn quý hơn hai chân kia.

● ÔNG CHUYÊN MÔN GIAO THIỆP BẰNG... TAY MÍ CÁC EM TIẾP VIÊN NGOẠI QUỐC

■ ÔNG LỚN NÀO ĐÒI « PHƠ » NHÀ BÁO, KHI NHÀ BÁO VIẾT VỀ BÊ BỎI CỦA GIAN HÀNG ANAMTA ?

SAIGON T.K.— Báo đang khui vụ thú tại hội chợ quốc tế Osaka. Theo báo này, thì khuôn mặt lớn nhất nhưng bản nhất là ông Tổng cục trưởng gian hàng VN tại đó. Cuốn phim đã quay tới đoạn thứ năm, đoạn ông TCT chuyên môn đi ăn chơi tại những nhà hàng sang trọng, chuyên đi tới những cửa hàng bán quý phẩm, và ban đêm đi nhẩy đầm, mọi việc tiếp đón các quan khách cỡ lớn ngoại quốc ông bỏ mặc cho bọn đàn em. Theo báo HB thì lý do ông tránh mặt các quan khách quốc tế cỡ bự, bởi ông nói tiếng Anh dở quá, chỉ hơn bởi một tí, ông TCT né mặt các quan khách, nhưng ông không né các em chiêu đãi ngoại quốc, bởi vì các chiêu đãi này thơm như mít, có tán bằng tiếng Anh đòi các em cũng chẳng chê. Đó là những đức tính quý báu của người lãnh

đạo một gian hàng. Vẫn theo báo HB thì ông T. C. Còn làm thiết thời cho ngân quỹ Quốc Gia khi ông không cho mở nhà hàng ăn để bán đồ ăn VN, lý do, vì ông không được người muốn đứng ra thầu nhà hàng chịu chi theo điều kiện ông đặt ra 35 ngàn đơn xanh. Con số 35 sao trùng hợp với ông thế. Bởi không có nhà hàng ăn, nên VN « thất thu » 180 triệu bạc? Trong một vài số báo trước đây, tờ HB còn cho biết ngày chót của Hội Chợ trong lúc các gian hàng các nước còn mở để tiếp khách, thì gian hàng VN đóng cửa sớm nhất để nhẩy đầm với nhau, sau đó diu nhau lên... Thiên Thai.

Con Ong chẳng hiểu HB có phịa ở trong mục « Bia Miêng » có một ông nào đó yêu cầu HB phải chấm dứt ngay loạt bài này, vì đảng gian hàng VN ở hội chợ Osaka có cả những ông lớn ghê gớm lắm. Không nghe sẽ được tặng kẹo đồng, chứ không phải kẹo xú cù là Nhật Bản, ăn zô là bản người lên.

HAI THẮNG MŨI LÕ SẮP RA TÒA QSMT

SEGHÈNH.— Sau một thời gian nghỉ khỏe, Tòa Án quân sự mặt trận lại sắp hoạt động trở lại. Theo tin riêng bọn Con Ong thì vào ngày 6-10, ba tòa quan lớn ka ki này sẽ chính thức mở cửa tiệm.

Khách hàng đầu tiên của tiệm QSMT sẽ là hai thằng Tây mũi lõ can vào tội treo cờ của ông nội chúng nó là bọn MTGP lên chỗ trưng TQLC.

Mẹ kiếp! Hai thằng mũi lõ này không phải tốc kẻ đầu. Chúng nó là bọn tả phái ở Pháp, ăn tiền của bọn CS Pháp và bọn MTGP để làm công việc đó đây. Một giáo sư người Pháp đã quả quyết với bọn Con Ong như vậy. Ông gs này còn cho biết tòa lãnh sự Pháp ở Anamta đang vận động ráo riết để can thiệp cho 2 bị can. Vậy nếu bản án dành cho 2 tên mũi lõ này mà nhe, tức là sự can thiệp của tòa lãnh sự Pháp đã có kết quả.

DB ĐỨC DỌA BẮN BÊ SỢ NGHỊ ỦY

ĐÔ THIỀNG.— Cách đây mấy hôm, có dư luận cho rằng DB Đức đang rất... rét trước những phản ứng của hầu hết các giới trong nước. Vì thế, thay vì về thẳng Saigon như đã định, ông Đức phải trốn ở Thái Lan một ngày.

Nhưng sự thật đã hoàn toàn trái ngược, chẳng những không có vẻ gì là rét, mà ông còn hung hăng hơn bao giờ hết. Bằng cố là ông Đức đã nói với mấy ký giả quen biết đón ông ở TSN rằng: «Đưa nào chống mỏa đều là xuân động. Còn thằng nghị viên nào đó dọa bắn mỏa, ĐM, mỏa sẽ bắn nó nát óc trước.»

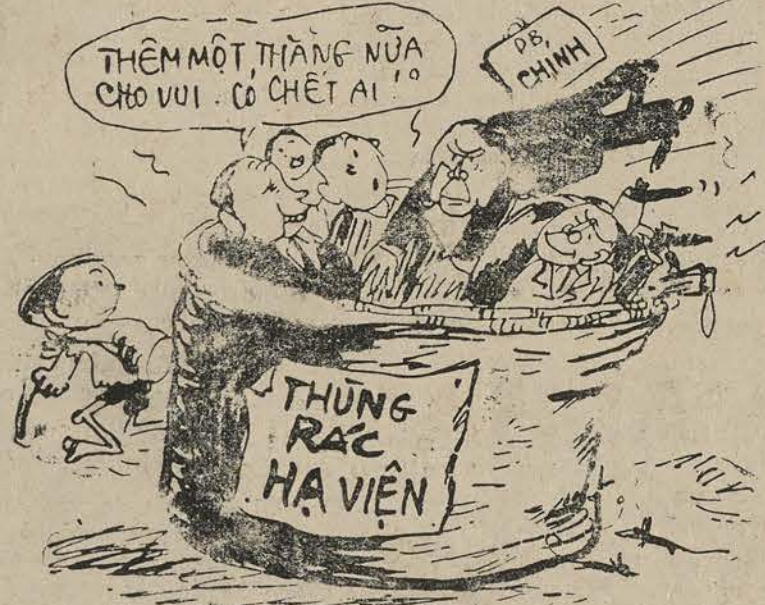
Tưởng cũng nên nhắc lại, ông Đức là người rất nóng nảy. Trước đây đã có lần ông rút súng toan bắn DB P.D.T, khi Dân biểu này họp báo đã kích một các cửa cụ Hương.

CHÚC MỪNG

HOÀNG THỊ LỊCH - NGUYỄN MẠNH HỒNG
bắt đầu từ ngày 18-10-70, yêu nhau
cho tới răng long tóc bạc.

Chủ nhiệm và Ban biên tập
Tuần báo GON ONG

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Toán Lên Mau dự bốn năm kỳ Đề chơi liên tiếp có hơi mệt nên mới rủ toán Tham Nhũng gọi đơn lên Thượng cấp cho nghỉ phép đi Ba Lê dưỡng sức vài tuần. Thượng cấp ồ kê liền. Trong hàng ngũ phòng hồ lập tức có hai toán nhào vô thay thế, đó là toán Hằng tiết vịt và toán Ba lông.

Toán Hằng tiết vịt này ghê gớm lắm, hơi một tí là dọa bỏ tù, hoặc bỏ ra một triệu mua cái đầu, hoặc rút súng ở lưng quần ra bắn pằng! pằng! Còn toán Ba lông lâu lâu mới được người ta thả ra cho thiên hạ xúm vào đá.

Vậy xin giới thiệu lại 4 toán tranh tài kỳ này gồm có.

- Khố rách
- Hột xoàn
- Hằng tiết vịt
- Ba lông

CÓ DÁM VỀ KHÔNG

HỎI.— Mẹ sư Dục de Congo vừa mới đại dợt đưa ra tuyên ngôn công xúc tu sĩ nên bị khán giả Mít phản đối ào ào. Để biết sư ta có dám bỏ từ Phú lạng Sa về nước nhà không?

KHỐ RÁCH.— Đại gì mà hần bỏ về để mà rách mướp như cái khố tụi tôi.

HỘT XOÀN.— Thôi chứ còn về làm gì cho nó khổ thân. Ủng quá, giá ông ta đứng có tuyên bố tuyên mẹ gì, để yên đi đi về về cho tụi này nhờ vả có phải hơn không?

HẰNG TIẾT VỊT.— Cho ăn kẹo cũng chẳng dám về. Có về cũng chỉ tới Phi Cảng Tân Sơn Nhứt là bị "mần thịt" rồi, đừng có hồng vác mặt vô Saigon.

BA LÔNG.— Đấy rồi xem, thế nào sư ta cũng về như thường. Họ làm ồn ào vậy chứ đồ anh nào đụng tới xĩa. Chưa kịp rút súng ra thì mình đã soi kẹo đồng rồi ấy, chứ đường tương bỏ!

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Ba Lông am hiểu hình ảnh kỹ thật : 5 điểm!

DÂN BIỂU « ĐỨC THÁNH TRẦN »

HỎI.— Cái nhà ông dân biểu « buồn bạc » bị bắt quả tang đem cả va ly Đức Trần Hưng Đạo sang Đài Bắc. Liệu ông ta có sao không?

KHỐ RÁCH.— Làm sao cũng chẳng làm sao Dù có thế nào cũng chẳng làm chi!

HỘT XOÀN.— Ủi dào! Có mấy trăm ngàn bạc ý mà, chả đáng gì. Bắt quả chỉ được mấy cục 5, 6 ly là cùng, bắt tội ông ta làm chi!

HẰNG TIẾT VỊT.— Không được! Ăn cắp một cái trứng gà cũng là ăn cắp. Phải tổng cô hần ra khỏi Nhà Hát, lôi ra tòa, đem ra pháp trường cắt làm gương cho những thằng ăn bần khác.

BA LÔNG.— Thôi mà! Làm thế rồi mất một phiếu « ủng hộ » sao? Mà không phải sẽ chỉ mất một phiếu, vì nhiều phiếu khác thấy cái gương « vật chanh bỏ vỏ » đó cũng sẽ hết ham ủng hộ và thế là quốc gia đại sự sẽ hỏng hết! Tốt hơn nên xừ... chìm xuống.

BAN GIÁM KHẢO.— Ba toán Khố Rách, Hột Xoàn, Ba Lông cùng đúng. Riêng toán Ba Lông có lý hơn cả : 3 điểm, hai toán kia mỗi toán một điểm mà thôi!

CÓ SAO KHÔNG ?

HỎI.— Giả tí như sư Dục de Congo về Saigon ngay lúc này, sư ta có bị... gì không?

KHỐ RÁCH.— Làm chi cũng chẳng làm chi Dù có bị gì cũng chẳng làm sao!

HỘT XOÀN.— Tội nghiệp ông ta ăn ở thất đức cách chỉ để nhiều người ghét thế! Nếu ông ta liều mạng về, chắc đến phải vô ấp Chí Hòa với ông Trần Bồ Cu quá! Ông Trần Bồ Cu dù sao cũng còn nằng Kiều an ủi, ông Thất Đức này không biết sẽ có ai đây?

HẰNG TIẾT VỊT.— Nếu không có đũa nào ham 1 triệu để bán hần ta, thì Nhà Hát và Nhà Nước cũng phải tìm cách bỏ tù. Không bỏ tù, tụi này sách động dân chúng xuống đường a la sô và đập phá theo kiểu nghị Nam, nghị Thập đạo nó lại chạy vãi cứt cả lũ!

BA LÔNG.— Sức mầy mà bị gì! Hai ông Hành Pháp Lập Pháp hiện đang chơi trò thầy đồ cho bóng, bóng đồ cho thầy. Ông Hành Pháp chơi khôn cứ yêu cầu Lập Pháp có biện pháp, Lập Pháp khôn hơn lại không có thái độ, và cứ xúi Hành Pháp «mần» đi. Rốt cuộc sư ta chẳng sao hết!

BAN GIÁM KHẢO.— Ba lông và Khố rách cùng đúng, nhưng Khố Rách nói lơ lơ khó hiểu : 1 điểm, Ba Lông 4 điểm!

VÌ SAO NUỐT THUỐC NGỪA THAI

HỎI.— Quý vị thứ đoán xem vì sao mấy ông lớn Y tế nuốt tới 22 triệu bạc thuốc ngừa thai Ovrall?

KHỐ RÁCH.— Vì làm lớn nên bụng lớn, mới chứa nổi 22 triệu bạc thuốc chứ!

HỘT XOÀN.— Vì mấy ông lớn quá sợ có con nên mới nuốt cả đồng thuốc ngừa thai vào bụng cho chắc ăn.

HẰNG TIẾT VỊT.— Vì máu của mấy ông đầy rẫy vi trùng ăn cắp chứ chẳng vì gì khác hết!

BA LÔNG.— Đây chẳng qua là mấy ông mác « bầy » của ngoại bang. Người ta mới thả vào một vài môn bở để thử lòng các cha đã tranh nhau vô, làm cho họ có có mà cúp bớt viện trợ.

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Ba Lông suy diễn ra quá! Hằng Tiết Vịt đúng nhất: 3 điểm. Hai toán Hột Xoàn, Khố Rách mỗi toán 1 điểm.

BẠ AI CŨNG CHÊ

HỎI.— Ông Nghị Chức vừa lên tiếng chê lung tung, chê TT Thiệu thiếu thành tín, chê Dân biểu Ngô Công Đức là « CIA ít học », chê Giáo sư Mầu là « xu thời ». Vì lý do nào ông ta chê dứ vậy!

KHỐ RÁCH.— Chắc là ông ta muốn từ bỏ cái tên Nhạc Bất Quần để làm ông Đạo Chê.

HỘT XOÀN.— Dù sao ông ta cũng còn ga lăng lắm, chỉ chê toàn đực rựa, không thấy chê một người đẹp nào.

HẰNG TIẾT VỊT.— Chê là phải, xừ này nhiều thời nát thấy mẹ, không chê sao được?

BA LÔNG.— Chắc ông ta cũng là CIA, nhưng thuộc loại nhân viên có học, nên mới biết ông Ngô Công Đức cũng trong tổ chức và thuộc loại nhân viên ít học.

BAN GIÁM KHẢO.— Trật hết. Ông ta chê vì biết mấy người này không giống ông tướng họ Đỗ, nghĩa là sẽ không thách đấu súng, không làm cho ông ta bị rết đến teo chim!

(Tiếp theo)

Bà Phó Đoan chớp mắt đôi mắt. Bà vừa chợt nhìn tưởng đến sư ông đẹp giai nhất nước Mít. Chao ôi! Lúc sư ông ngồi tụng kinh gõ mõ thì ngay đến gõ đá cũng phải mê mẩn tâm thần, huống chi bà lòng xuân hây còn đang phơi phới. Bà chỉ muốn có phép thần thông biến ngay sư ông Mã Siêu thành ra Bất Giới hòa thượng để rồi cùng nhau lên núi Hằng Sơn luyện võ thì thú vị biết là bao.

Thưa đó là một vị sư ông có tí ti vàng trông rất có duyên, lại đeo đồng hồ Rolex vỏ vàng 18K và tụy ăn vận nâu sồng nhưng vườn không sao dấu được cái sự dóm dáng của một người sành điệu.

Và bà Phó Đoan thầm nghĩ rằng, thay vì đi xe Lam ra Bắc mí thầy Trí Quang để mà được đi mí thầy Mã Siêu thì vui vẻ biết là bao!

Nhưng dù sao thì cái chuyến xê dịch lớn này cũng không thể sao thiếu sót được. Bà Phó Đoan nhất định sẽ tìm cách để xin đi. Phải đòi cho được huê bình. Phải đòi cho được bốn Công sản khôn lặn rút hết quân về Bắc. Phải chấm dứt chiến tranh cái rụp. Phải lớn tiếng kêu gào mí lỵ quốc tế. Không nhẽ cứ giết nhau liên miên mãi. Các nước trên thế giới đã có huê bình từ đời tám hoánh nào mà tại sao nước Mít cứ chìm đắm mãi vào vòng khói lửa?

Và bà Phó Đoan nhìn Tân Trung hỏi:

— Theo như ý kiến của anh thì tôi có nên đi theo thầy Trí Quang và ông Đạo Dừa ra ngoài không?

— Kề ra thì nên lắm chứ? Nhưng tôi sợ rằng chuyến đi này sẽ vô cùng gian khổ. Chị liệu có đủ sức để chịu đựng nổi không?

— Người ta chịu được thì mình cũng chịu được. Và lại, đi nhiều lắm thì cũng chỉ nửa tháng hay một tháng là tới nơi. Mình sẽ mang các đồ thực dụng đi theo. Sẽ mua thiết nhiều trái cây, thiết nhiều đồ hộp. Cả cái thùng lớn rộng của xe Lam thiếu gì chỗ để chất các thứ linh kính ấy.

Tân Trung hỏi:

— Nhưng chị đã tới gặp thầy Trí Quang chưa đã. Liệu thầy có để cho chị đi theo không? Thiên hạ bị giờ có rất nhiều kẻ thúì mồm. Đi mí ông Đạo Dừa thì không sao, nhưng nếu đi mí thầy Trí Quang tất nhiên sẽ không thể tránh được những điều dị nghị.

Tức thì bà Phó Đoan nổi sùng lên mà rằng:

— Một ông Đạo thì mình hạc xác ve, quanh năm ngày tháng chỉ uống nước dừa để thay cơm. Còn một ông sư thì mỗi năm tuyệt thực bảy tám phủa, và mỗi phủa kéo dài cả tuần lễ, dù cho có được tâm bồ bồng sấm nhưng quê phụ hay Tam tinh hải cầu bộ thần hườn, cũng chả làm ăn cái cóc khô gì được hết. Tôi không có ngân dư luận. Dư luận kí gì? Tôi sẽ ngồi xồm lên dư luận.

Như thế là bà Phó Đoan của chúng ta đã tâm thành, quyết chí đi Tiểu ngạo giang hồ. Phen mí ông Đạo và ông Sư, từ Sẻ Gòong ra tới Bắc để mở một cuộc du thuyết về huê bình để chấm dứt cái tai kiếp cho vô lâm đã kéo dài hơn hai chục năm nay.

Súng sẽ nường nổ. Bom sẽ si tốp lại không còn rưng xuống lu bu kền nữa. Các bố Nhân Dân Tự Vệ cũng hết bán lung tung thiên và cái truyện dài về họ cũng sẽ được oong poong phi nan từ đây.

Thiết là một sứ mạng vô cùng cao cả, vô cùng hiển hách.

Buổi sáng hôm ấy, bà Phó Đoan lái xe Lam phong phong đi tới chùa Thiếu Lâm. Mặc dù mặt trời đã thức giấc từ khuya, ánh nắng chan hòa khắp mọi nơi, ấy thế mà chùa vườn cửa đóng then cài. Bà Phó Đoan bóp còi pin pin rầm rĩ.

Một lát sau thì có nhà sư trí khách tổng cửa bước ra rồi cau mày hỏi:

— Nữ thí chủ mần cái trò chi mà kỳ cục rứa? Đây là chốn thiền môn chớ đâu có phải là bến xe Lam?

Bà Phó Đoan vội giơ tay lên theo kiểu các bà vải niệm Phật, đoạn từ tốn mà đáp rằng:

— A di Đà Phật! Bạch Thượng Tọa, chúng con muốn vô yết kiến Phương Trượng.

— A di Đà Phật! Xin nữ thí chủ thông cảm cho. Phương Trượng đã bế quan từ gần một tháng

nay, không có tiếp ai hết. Và lại, luật lệ của Thiếu Lâm Tự hẳn nữ thí chủ cũng đã biết rồi: từ xưa tới nay chỉ có liền ông thanh niên con trai mới được vô, còn liền bà phụ nữ con gái thì cấm chỉ không được bén mảng. Xin nữ thí chủ nhớ cho rằng, đây là chùa Thiếu Lâm, ngôi sao "Bắc đầu bội tinh" của phái võ lâm, chứ không phải là núi Hằng Sơn hay phái Nga Mi. Nếu nữ thí chủ muốn thí phát đi tu thì xin mời nữ thí chủ hãy qua bộ đi sang phái Nga Mi tới yết kiến Duyệt tuyệt sư thái, hoặc sang núi Hằng Sơn để tìm Đinh Dật sư thái.

— A di Đà Phật! Bạch Thượng Tọa, số của con nặng căn lắm, lòng trần chưa rũ sạch, con còn lâu mới tu được. Và lại con cũng chưa hề ăn chay bao giờ. Nếu con ăn chay độ một tuần thì cuộc đời con sẽ đi doang ngay.

Nhà sư trí khách vốn chỉ là một chú tiểu nay được bà Phó Đoan bốc lên hàng Thượng Tọa thì bèn phờn chí vô cùng. Mũi của chú tiểu cứ phồng trướng lên và hít mấy phát liền. Bởi vì chú vừa thoáng người thấy một mùi gì thơm tho rất kỳ lạ từ người vị nữ thí chủ tỏa ra.

Xin thưa đó là mùi nước hoa vi ô lét, một thứ nước hoa thượng hảo hạng.

— Nam Mô A di Đà Phật, Đức Phật từ bi!

Chú tiểu vốn đi tu từ thuở nhỏ, lúc đầu còn để chòm, nên chỉ chưa bao giờ được biết đến cái thứ mùi nước hoa.

Hồi còn ở nhà quê thì quanh năm ngày tháng, chú chỉ toàn giao du với đám bùn lầy nước đọng, ruồi muỗi phân trâu phân bò, phân heo. Hoặc thợ mông hơn nữa thì đôi khi được thưởng thức mùi hương thơm ngát của hoa cau, hoa thiên lý.

Còn cái thứ mùi kỳ lạ và hấp dẫn kia thì chú chưa từng được biết.

• XÌ CA RÔ

Nhà sư trí khách, hay nói một cách văn hoa mỹ tự: Vị trí khách tăng, bèn ném một cái nhìn đầy tình cảm về phía nữ thí chủ Phó Đoan mà rằng:

— Nữ thí chủ muốn vô yết kiến Phương Trượng. Điều này thì khó ghê lắm. Bản tự từ xưa đến nay không một ai được phép tiếp xúc với liền bà. Tuy nhiên, lần này bản tăng tạm xóa bỏ cái luật lệ ấy và sẽ vô trình mí lỵ Phương Trượng. Còn Phương Trượng có muốn tiếp nữ thí chủ hay không thì đó lại là chuyện khác. Nếu nữ thí chủ có căn duyên mí Thiếu Lâm tự thì may ra sẽ được Phương Trượng ngó ngang tới cũng nên.

Trước khi quay gót đi trở vào, trí khách tăng lại không quên hỏi thêm bà Phó Đoan một câu rằng:

— Xin nữ thí chủ làm ơn cho biết mục đích của cái vụ yết kiến Phương Trượng?

— Bạch Thượng Tọa, chúng con nghe tin Phương Trượng và ông Đạo đi ra Bắc bằng xe Lam nên con lái xe này tới đây, cốt để rước hai vị đi. Con đã chuẩn bị sẵn sàng lương thực đủ ăn trong một tháng. Có vô số thịt heo đóng hộp của đốc tờ Bùi Kiện Tín, ngoài ra, lại có cả đồ hộp Mỹ, súc củ là, rồi sữa bò, sữa dê, hằm bà lằng đủ thứ.

— Nữ thí chủ không biết rằng nhà chùa không bao giờ được phép ăn mặn hay sao? Ăn thịt heo thì tôi để đầu cho hết. Ăn mặn tức là phá giới. Và phá giới như thế thì còn tu cái con khí mồm gì.

— Bạch Thượng Tọa, nếu có thể để con đi mua đồ chay vậy. Con sẽ mua rất nhiều mí chay mang theo. Cái đó để ợt. Xin Thượng Tọa cứ vô trình mí lỵ Phương Trượng hộ cho.

Một lát sau, vị trí khách tăng tươi cười hơn hờ đi ra và rước bà Phó Đoan vô.

Phương Trượng đang ngồi trên tấm bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền. Kế bên Phương Trượng là ông Đạo, người gầy dẹt như con cá mồm, trông chả khác chi Khô Vinh đại sư.

Phương Trượng vừa mới trải qua một giai đoạn tu vệ thực không biết là lần thứ mấy, tuy nhiên thần sắc vườn còn hiển ngang ra rít.

Bà Phó Đoan sụp xuống lạy tía lia. Hết lạy Phương Trượng lại quay đến lạy ông Đạo.

Phương Trượng từ từ mở mắt ra, nhìn bà Phó Đoan một phát mà rằng:

— Bản tăng vừa mới được nghe vị đạo hữu vô nói cho biết rằng, nữ thí chủ đã tâm thành quyết chí đi tìm kiếm huê bình để chấm dứt cái tai kiếp lớn lao trong giới vô lâm từ hơn hai chục năm nay. Nhưng nữ thí chủ vốn quen nơi lâu son gác tía, vào trong nhung lụa, ra ngoài tu bin, vậy thì không hiểu rằng, nữ thí chủ có chịu đựng nổi cảnh gian khổ trên bước đường Tiểu ngạo giang hồ hay không?

— Bạch Phương trượng, hồi còn sinh thời ông Phó Đoan con đã từng sống gian nan nhiều lắm rồi ạ. Ngay cả những làm sơn chướng khí con cũng đã từng đi qua. Con không có ngần chi hết.

Phương Trượng lại tiếp lời:

— Trong chuyến đi này, ngoài bản tăng ra còn có cả ông Đạo đây nữa. Dù sao, bản tăng cũng còn phải hỏi ý kiến của ông Đạo. Nếu ông chấp thuận thì mới có thể để cho nữ thí chủ đi tháp tùng được.

Và Phương trượng quay sang hỏi ông Đạo:

— Vị nữ thí chủ này đã quyết chí tâm thành như vậy, xin đạo hữu cho biết ý kiến ra sao?

Ông Đạo, mắt vườn nhắm nghiền.

Bà Phó Đoan chỉ nhìn thấy cặp môi ông Đạo mấp máy. Ông nói rất nhỏ. Phải có sức vận động nội lực ra mới nghe thấy được.

— Chuyến đi này là do Phương Trượng đề xướng. Vậy thì bản đạo chả có ý kiến chi hết. Tuy Phương Trượng muốn cho ai tháp tùng cũng được. Bản đạo nghe thấy các đệ tử trình rằng, cả bà Ngô Bá Thành cũng xung phong xin đi để thăm bác sĩ Phạm Văn Huyền hiện còn kẹt ở ngoài. Rồi cả bà Nguyễn Phước Đại cũng a-la-xô xin đi. Bà Đại, sau khi bị thất cử, tới ngày bốn Tây tháng 10 này là bà sẽ khăn gói ca bài ô-rô-lui rời khỏi Thượng viện. Và bà cũng muốn tháp tùng chúng ta trong cái sứ mạng đi tìm kiếm huê bình bằng mồm. Nếu cho bà Phó Đoan đi thì e rằng sẽ có nhiều người xin đi theo ghé lăm.

Phương Trượng suy nghĩ giây lát rồi đáp:

— Đi tìm kiếm huê bình là bòn phận của tất cả mọi người, không phân biệt nam phụ lão ấu, giàu nghèo, nhơn bé già trẻ. Ai cũng phải cố gắng đi tìm hết. Uỳnh nhau liên miên mãi rồi. Mỗi người tùy theo cái khả năng của mình. Ai tìm được trước thì người ấy có công mí đất nước. Có người chủ trương lấy súng đạn ra để tìm huê bình. Có người thì lại chủ trương chỉ có thể tìm huê bình ở trên bàn hội nghị. Tuy nhiên, hội nghị Ba-ri kéo dài cả hơn hai năm nay, cãi nhau như mổ bò, chửi bới nhau tùm lum-tà la, nhưng huê bình đâu có thấy. Hóa cho nên, chuyến đi này của chúng ta thiết vô cùng trọng đại. Chúng ta tiến hẳn vào nơi hang cộp để tìm cho ra được huê bình. Và chỉ cần tìm bằng mồm. Bản tăng thiết nghĩ: ai muốn đi thì cho họ đi, chả nên cấm cản mà làm chi.

Ông Đạo lại nói:

— Nếu hai vị nữ thí chủ Nguyễn Phước Đại và Ngô Bá Thành xin đi thì bản đạo đề nghị nên mời cả vị tu sĩ Hồ Hữu Trượng cùng đi cho vui. Trước đây, hồi còn mồm ma nhóm Hàn Thuyên, ông vốn là người của phe Tô-Rốt-Kít. Bọn Cộng sản trông thấy ông chắc cũng phải nề.

(KỶ SAU TIẾP)

Nhà hàng Ca Vũ Nhạc MAXIM'S

13-15-17, Tự Do Saigon — ĐT 20.575 - 20.576

Khí thu tới, lá vàng rơi, xin chớ bỏ qua: CHƯƠNG TRÌNH MÙA THU
Khởi diễn từ 8-9-1970

Một chương trình huyền ảo được luyện tập suốt hai tháng ròng với sự hiện diện của hơn 80 nghệ sĩ trứ danh từng trình diễn trên các sân khấu lớn như TOKYO, PARIS và Hội chợ Quốc tế OSAKA.

Đặc biệt: Thẻ theo lời yêu cầu của một số đông khán giả, vở ca vũ nhạc kịch "Cô Gái Diên" sẽ xuất hiện trong những tuần lễ đầu của "CHƯƠNG TRÌNH MÙA THU"

Xin luôn luôn giữ chỗ trước

Các nhà chăn nuôi lưu ý!

Muốn có heo giống tốt nên đến

Trại chăn nuôi NGUYỄN-THÀNH

691, Hùng Vương (nối dài) Cầu Kinh (Gia Định)

TIỂU NGỌC

Người dân đến
cầm cân

TẾT TRUNG THU RƯỚC ĐÈN ĐI CHƠI

Lại một ngày Tết Trung Thu đi qua. Một ngày mà Nhà Nước long trọng kêu là ngày Quốc Tế Nhi Đồng. Một ngày mà các em thiếu nhi học troet vừa giỏi vừa ngoan, ăn mặc đồng phục thật đẹp, được khuôn đầy nhóc trên mấy chiếc xe GMC vô vườn Tao Đàn, để nghe thông điệp của Đức Nguyên Thủ Quốc Gia, và biểu diễn mấy đường văn nghệ, côm cho các... ông lớn coi chơi. Dzui ơi là dzui, dzui mừng dzui quá dzui!

Khốn nỗi, không phải bất kỳ thiếu nhi Việt Nam nào cũng có niềm phúc rường thì là Tết Trung Thu rước đèn đi chơi. Hơn hai mươi niên chinh chiến từng ngày đã ném biết bao trẻ em ngây thơ, vô tội ra vĩa hè, sống cuộc đời «tự túc tự cường» trong gió bụi. Dĩ nhiên những em xấu số này mù tịt không biết cái ngày Quốc Tế Nhi Đồng là cái ngày khi khò gi.

Nhưng cũng không phải chỉ cần tổ chức cho các em thiếu nhi một ngày rằm tháng tám ồn ào, có đám ba cái đèn, cái bánh là quý đấng hữu trách có thể xoa tay hề hề cho rằng mình đã lo tròn bổn phận đối với thể hệ tương lai.

Cái ngày mai của dân tộc này sẽ sáng choang hay tối thui là ở chính cái ngày hôm nay các đấng trẻ già có chịu chăm lo sẵn sóc cho đám mầm non không.

Không những cần phải có một chính sách bồi dưỡng, giáo dục ra rít (dĩ nhiên không phải chính sách giáo dục đánh võ rường) cho đám thiếu nhi may mắn mà đường đời thăng bằng, suông sẻ, ngõ hầu vun trồng những tinh hoa của đất nước này. Mà còn cần phải có một chính sách cho ra hồn đối với các trẻ em không may mắn phạm pháp, để các em này, mai hậu, có thể thơ thới hẳn hoan góp phần vào công cuộc xây dựng quốc gia.

THIẾU NHI PHẠM PHÁP

Đúng, những trẻ em phạm pháp chỉ là những trẻ em kém may mắn. Chính trong bản phúc trình của đấng chủ tịt liên ủy ban nghiên cứu quốc hội về vấn đề thiếu nhi phạm pháp đã ghi rằng: «Thiếu nhi tội lỗi là những nạn nhân chứ không phải tội nhân».

Nạn nhân của cuộc chiến tranh dai dẳng do bọn quý đồ vô thần phát động trên đất nước này. Bao nhiêu gia đình, một sớm một chiều, cửa nhà tan tành sủi oát vì bom đạn, khăn gói quả mướp trôi giạt tới nơi xa lạ, rắng tìm cách thích ứng với cuộc sống mới mẻ. Nên giáo dục gia đình phút chốc trở nên lỏng lẻo vì mất cha hoặc mẹ, hoặc vì cha mẹ phải hùng hục bóc xê với kẻ mưu sinh. Sống chui rúc trong những căn nhà ồ chuột, thiếu khí giới, thiếu ánh sáng, các em nhỏ bèn lầy vĩa hè, số chợ đầu đường làm sân chơi, làm nơi quần tam tụ ngũ, cho nên khó tránh được chuyện lập bè kết đảng làm những chuyện đúng luật giang hồ nhưng trái luật nhà nước.

Nạn nhân của sự đói khát, rách rưới, bệnh tật khiến cơ thể và tinh thần trẻ nhỏ cũng mất thăng bằng.

Nạn nhân của một xã hội đảo điên, hàng ngày phơi bày trước những cặp mắt nai tơ đủ kiểu tham những chó đẻ, đủ các tích chợ đen chợ đỏ khôn lặn, đủ ngàn lẽ một cách mần xin mau chóng nhưng nhem nhuốc.

Nạn nhân của một nền học chánh tùy hứng, xa rời thực tế, thiếu thích ứng với hiện trạng đất nước. Sau gia đình, học đường là nơi tiếp xúc với trẻ nhiều nhất, lâu nhất và kỹ nhất, nhưng than ôi! nền giáo dục lại xử dụng ngôn «võ rừng xanh».

Các nguyên nhân khiến các mầm non sa ngã còn nhiều vô số kể, nhưng các biện pháp phòng ngừa thì hầu như vắng hoe. Cho nên, có thể nói đúng boong ngay rằng các trẻ em phạm pháp chỉ là những nạn nhân đáng thương mà xã hội phải chịu một phần trách nhiệm nặng nề về hình tội của chúng.

TÒA ÁN THIẾU NHI

Không phải chỉ nhằm nhằm rình xem lúc nào bệnh phát ra mới vô mà chữa lấy chữa để. Lo chữa bệnh, tốt lắm, nhưng lo phòng bệnh có nhẽ lại tốt hơn.

Bệnh thiếu nhi phạm pháp được chữa bằng toa thuốc: Luật số 11/58 ngày 3.7.1958, mà vị thuốc chính là Tòa án Thiếu Nhi, gọi nôm na là Tòa án Con Nít.

Kề ra toa thuốc này là một toa thuốc hay, là vì nó bảo vệ con nít một cách rất ư là kịch liệt bằng cách coi các em từ năm sáu tới 18 tuổi là vô trách nhiệm về hình sự, nhất là các vị con nít từ 13 tuổi trở xuống lại không thể bị phạt tù. Việc thầy các trẻ phạm tội đi nằm áp chỉ là biệt lệ, còn thông lệ là phải tìm cách giáo hóa và bảo trợ các em.

Muốn tìm hiểu cách thức giáo hóa nào kiến hiệu, luật bắt buộc Ba Tòa Ông Lớn Con Nít phải mần một phát điều tra về tình trạng vật chất và tinh thần của gia đình vị con nít phạm tội, về lai lịch, tính hạnh, sự học hành và điều kiện sinh sống nuôi dưỡng của vị con nít ấy, điều tra ngay lập tức tít suýt ngay khi vị con nít này bị đăng dùi cui vô lối sênh sếch đến chốn tụng đình.

Ở các nước không có bốn nghìn năm văn hiến thì cái sự điều tra này được giao phó cho những cán bộ xã hội chuyên biệt, mà ở xứ Mẽo người ta gọi là là probation officers, ở nước Tây thiên họ kêu bằng officiers d'épreuve. Nhưng tại đất Giao Chi, công cuộc điều tra lại do quý vị bạn dân thực hiện cho tiện việc chính phủ. Tuy nhiên, nếu thăm vấn khéo léo vốn là nghề của chàng, thì quý vị bạn dân cũng không thể nào thay thế cho các cán bộ xã hội chuyên biệt được, vì lẽ các cán bộ này không những chỉ có nhiệm vụ điều tra mà còn có bổn phận phải theo dõi và giải quyết các vấn đề do thiếu nhi hay gia đình của các em đặt ra tí như lo chuyển hướng nghiệp, lo việc học hành, lo tổ chức giải trí cho đám con nít phạm pháp. Các cán bộ xã hội tuy là người nhà nước, đại diện luật pháp thật đấy nhưng không có bản mặt cô hồn, nhờ huấn luyện ra rít nên thực sự họ đã trở nên những người bạn (bạn tốt chứ không phải bạn tù của, vì bạn cũng có năm bảy đường bạn chứ bộ?), nh ững người anh cả của các trẻ phạm tội.

Ấy, luật số 11/58 cũng không quên trừ liệu đàng goàng rằng thì là bên cạnh Ba Tòa Ông Lớn Con Nít sẽ có những phụ tá xã hội có nhiệm vụ cứu tế, kiểm soát, giáo hóa bọn con nít phạm pháp. Nhưng than ôi, kể từ khi luật 11 siệc 58 chào đời tới bị giờ đã tới 12 năm có lẽ mà các vị phụ tá xã hội do luật ấy dự liệu vườn còn trong... thai nghén.

Ngoài các phụ tá xã hội hãy còn ở nước nam nư, các cơ sở phước thiện, giáo hóa, hướng nghiệp có nhiệm vụ cao đẹp là bảo trợ và giáo hóa các trẻ phạm pháp cũng vẫn chỉ là những con voi vẽ trên giấy.

Cho nên, nếu ví von rằng luật 11 siệc 58 là một toa thuốc hay thì cũng cần phải làm một đường xác định plúy vit có mầu lên rằng toa thuốc ấy còn thiếu vô số vị thuốc và thang. Một toa thuốc mà thiếu mẹ nó thuốc và thang thì cái sự kiến hiệu còn là khuya.

Cái sự thiếu thuốc và thang của toa thuốc trị bệnh con nít phạm tội còn dài dài, chỉ xin tả oán sơ sơ rứa thôi.

Nhân dịp một lần Tết Trung Thu nữa đi qua, xin quý đấng hữu trách hãy nhớ tới các «cháu» vô phúc đảo tụng đình, xin đừng để đám con nít mờ mắt chào đời cùng một lúc với luật số 11/58 ăn thượng thọ rồi mới tổ chức đủ lệ bộ do luật ấy quy định.

Cũng xin quý đấng cầm cân nầy mực phát bồ đề tâm mà đợ cao đánh khê cho bọn con nít lỗi lầm được nhờ. Con nít vi phạm luật lệ nhà nước là có tội, đồng ý, nhưng đừng quên rằng chính các người to đầu lớn xác cũng đắc tội, với đám mầm non một khi chúng bị sa ngã, thui chột.

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

● Ông Nguyễn Văn Kỳ, Định Quán.— Cái vụ đồn gỗ lậu ấy nghe được lắm. Vàng, sẽ xin bóc thối ngay tít suýt.

● TU. Nguyễn Văn Minh, Tuyên Đức.— Con Ông luôn luôn chiếu cố tới tham nhũng. Sẽ xin chích cho nó một phát. Ông cứ yên chí đi.

● Ông Nguyễn Quốc Hùng, Saigon.— Thiếu cái sự bất công trong cái ngày rất có giáo dục của ông. Dù sao Con Ông cũng xin bóc thối bóc thối nó hết minh.

● Em Nguyễn Ngọc Bình, Phú Lương.— Híp-pi, cao bồi, du dăng té ra ở cái miệt quê một cục ấy mà cũng nhiều đến thế cơ à? Nếu nhà nước địa phương không trị nổi thì Con Ông mần rằng mà trị nổi bây chừ?

● Ông Liên Nhân, Ninh Hòa.— Rất tiếc lối thơ ngụ ngôn của ông không hợp với đường lối của Con Ông. Xin ông thông cảm.

● Mít Trần Đức Phong, Saigon.— Con Ông lúc nào cũng vui vẻ và đùa rớn mí tất cả mọi người. Vậy thì ông chó nên hiền lành. Ông đâu có phải là unhappy reader của Con Ông.

● Một đàn em của đốc tờ sạch Hà Thúc Nhơn.— Vụ đốc tờ Nhơn, Con Ông bênh vực ngay từ lúc đầu. Nhưng vì báo hàng tuần nên ra chậm. Bênh vực như thế là hết nước rồi. Còn cận vệ của đốc tờ Nhơn là Phan Thành Cát thì hiện đang nằm điều trị tại Tổng Y Viện Cộng Hòa. Báo chí đã lớn tiếng rêu rao rồi. Các bạn cứ yên chí. Không ai dám đụng vô Cát đâu.

● Ông Nguyễn Đ. Lâm, Pleiku.— Chương trình trộm cướp ở Pleiku, xứ gió lạnh mưa mùa thế mà coi mới hấp dẫn hơn cả Saigon. Hay lắm ạ.

● Ông Quét Chợ, miền Trung. Cám ơn Quét Chợ đã giúp cho một ít hình ảnh về miền Trung. Sẽ xin đăng gáp.

● Ông Trần Thanh Nhà, Biên Hòa.— Đúng, đang có nạn lạm phát những phần tử bất hảo. Nếu ông xung phong giúp Con Ông thêm một tay để tiêu trừ chúng nó, Con Ông xin sẵn sàng nhường cho ông một chỗ «cầm dùi», múa võ.

Linh Mục
NGUYỄN LẠC HÓA
Hiệu Trưởng

TRƯỜNG TRUNG TIỂU HỌC
KHAI TRÍ

— Trường sở rộng rãi sạch sẽ
— Kỷ luật nghiêm minh
— Do các giáo sư đầy kinh nghiệm điều khiển

144 Trần Hoàng Quân — Cholon
ĐT : 36.973

Hàm thụ ĐẠI HỌC

Nhận : Ghi danh, lo bài học, nạp đơn thi Đại Học : Luật Khoa, Văn Khoa Saigon và Viện Đại Học Vạn Hạnh xin liên lạc với

Trung tâm hàm thụ **ĐẠI CHÚNG**
66B Công Lý Saigon — Hộp thư 2162 ĐT 91.134
Cơ sở giáo dục lý tưởng của các bạn
Không có hoàn cảnh đến trường muốn học :

— Thi Trung học - Tú tài - Anh văn thực hành
— Nhật ngữ - Radio, Télévision, Kỹ nghệ lạnh
— Tốc ký, Kế toán : Việt, Pháp, Mỹ

SÁNG KIẾN ÁP PHE MỚI

Quân nhân, công chức hiện đang đói meo, điều ấy, đồng bào cả nước đều biết một cách rõ ràng rõ ngọn như hai mí hai là bốn. Trừ những đũa biết cách tham nhũng như mấy cái đũa khốn lìn ở Quân Y Viện Nguyễn Huệ, Qui Nhơn hay Đà Nẵng thì không kể, chớ còn đã là dân ba cọc ba đồng sống thanh bạch, dèch có phương tiện để tham nhũng thì rách như tổ đĩa.

Cho nên, trong giới này, nếu có kẻ xài thêm một chút nghề riêng để kiếm chút cháo thì cái sự đó cũng là đồ mờ hôi thêm đê ra tiền vậy.

Ở Quảng Ngãi, thỉnh thoảng người ta nghe nói ông quan ba này dùng quân xa để áp phe vật, ông quan tư nọ mượn phim lấy tiền nộp bà xã mà vợ nọ xữ dụng phương tiện của nhà banh để quảng cáo.v.v. thì từ trên cao nhất là vua, cho tới bết nhất là thứ dân đều hoan hỉ đánh cho hai chữ đại xá em ru bà rù.

Ấy thế rồi, thừa thắng xông lên, những sáng kiến làm ăn hàng ngày phát triển một các tinh vi. Thí dụ như mới đây, các bộ dân đen, các cha lính quen ở Quảng Ngãi đã được dịp xâm xỉ thán phục cú áp phe đầy tính chất văn nghệ của một ông quan tư hành nghề ăn nói, rất nổi tiếng chịu chơi

về môn tổ chức Tiểu Nhạc Hội.

Ông ta đã khéo xữ dụng tài nguyên cơ hữu là những cậu lính kiềng dưới tay để ca hát lai rai. Và chừng như thấy lực lượng của mình quá yếu không đóp trôi đồng tiền của khán thính giả, dù là đồng tiền của họ chi ra do sự nài ép dưới danh nghĩa của một đảng to đầu, ông quan tư này bèn cầu cứu mí các đàn em cho đi chiêu mộ anh tài trong các số lính kiềng ở tỉnh khác đưa về.

Và trên bước đường đi ca hát để kiếm thêm tiền cho quan tư, một chú lính kiềng đã bị thương.

Di nhiên là mọi chuyện đều được giải quyết xong xuôi. Vị quan tư vợ nọ thu tiền đầy túi vinh thân phi gia. Và anh lính nọ thì đã có Quân Y Viện lo cho thốc men, vợ con họ sản sóc, và lờ ra c6

tàn phế thì lại sẽ có cơ hội xuống đường để kiếm đất cắm dùi.

CHƯƠNG TRÌNH TRỘM CƯỚP Ở PLEIKU.

Trong vòng hai tháng nay, ở Pleiku, chương trình trộm cướp có mùi lên hương, theo kiểu thăng tiến cần lao. Cứ vài ba ngày lại xảy ra một vụ trộm. Hình như trộm được di chuyển bằng xe tu bin và có cả thuốc mê nữa, cứ y như là mê hồn hương trong tiểu thuyết kiếm hiệp.

Bởi vì khi trộm đã vô được nhà ai rồi thì chúng nó cứ tự do khuôn lên xe đủ thứ Ti vi, tủ lạnh, tiền bạc, vàng, vải vóc. Và chủ nhà cứ ngủ miết say sưa cho đến sáng bành mắt ra, mới bừng tỉnh giấc thì ôi thôi :

« Giặc Nam Kha khéo bắt bình

« Bưng con mắt dậy thấy nhà trống không !

Nạn mất xe Honda thì xảy ra như cơm bữa. Dân chúng kêu oai oái, khen rằng Nhà Nước Pleiku quả là tài giỏi. Coi trộm cướp như nơ pa, mặc xác cha chúng nó muốn làm chi thì làm.

Còn một sự kỳ cục nữa là, ở Pleiku, khu phố nào cũng có các bố Nhân Dân Tự Vệ, và đêm nào cũng có xe tuần tiễu đi diễn hành. Vậy mà trộm cướp vẫn cứ qua mặt các người nhà nước như chơi.

CHÍNH SÁCH RẤT GIÁO DỤC CỦA CÁC CHA GIÁO DỤC

Ngày 20 tháng 3 năm 1967, một khoá thi Khả năng sự phạm trung cấp đầu tiên mở ra dành cho các giáo chức Tiểu học có Tú Tài II với thêm niên ít nhất phải qua trật tập sự. Từ đó, các giáo chức Tiểu Học có bằng Tú Tài II hy vọng sẽ có những khoá thi tương tự để được nhập ngạch Giáo sư Đệ nhất cấp.

Năm 1969 khoá thi thứ hai lại được mở ra. Nhưng lần này, ngoài những điều kiện trên, Bộ Giáo Dục còn hạn chế khắt khe : Các giáo chức như trên còn phải dạy thêm tại các trường trung học công lập mỗi tuần lồi 6 giờ trong thời hạn 4 năm mới được dự thi ! Với điều kiện này, một trăm giáo chức Tiểu học may ra chỉ có được một người dự thi mà thôi ! Vì Bộ Giáo Dục thỉnh lình ra điều kiện trên, nên ai biết trước mà xin dạy thêm giờ phụ trội ở các trường trung học công lập được ? Nếu giáo chức nào muốn kiếm chác thêm, thì thường chỉ xin dạy ở các trường trung học tư thực, vừa khỏi đơn từ rắc rối mất công, vừa cuối tháng là có tiền liền để đỡ túi cái đời nhà Giáo xữ Giao Chỉ với bốn ngàn năm văn hiến này! Hơn nữa, còn các giáo chức đang phục vụ trong quân đội thì làm sao dạy thêm để thỏa mãn cái điều kiện trên của bộ được ? Quả nhiên điều kiện để được dự thi của khoá 1969 là một sự gạt bỏ trắng trợn không cho các giáo chức Tiểu học được nhập ngạch Giáo Sư Đệ Nhất Cấp. Nếu có, chỉ một số quá ít cho những người biệt phái làm Giám Thị tại các trường Trung Học công lập với số giờ dạy và số năm nói trên, hay những giáo chức có thêm cái bằng « C.O.C.C » nào đó thôi ! Khó thi khả năng sự phạm Trung cấp năm 1969 đã nói lên một sự bất công, một bề phái trong ngành giáo dục.

Năm nay, 1970, sau một năm tranh đấu đòi lại sự công bằng, nghe tin Bộ Giáo Dục sẽ lại mở một khoá thi Khả năng Sự phạm Trung cấp cho các giáo chức Tiểu Học với điều kiện giống như khoá đầu tiên năm 1967. Các giáo chức có đủ điều kiện như trên đều hớn hờ mong chờ cho có Văn thư ấn định ngày thi.

Nhưng mới đây lại có tin từ Nhà Tiểu Học cho hay sẽ mở khoá thi nói trên nhưng lại hạn chế không cho các giáo chức đầu Tú Tài II vào năm 1969 được dự thi !

Thật ra thì đây mới chỉ là một nguồn tin. Nhưng chúng tôi phải lên tiếng ngay. Vì chờ đến lúc có Văn thư chánh thức ấn định «Cái kiêu hạn chế mới nghe trên» thì e rằng việc làm của chúng tôi khác nào «đặt cái cây trước con trâu».

Chúng tôi xin thưa : Khó Sự phạm Trung cấp năm 1967 có hạn chế giáo chức có Tú Tài II vào năm 1966 không ? Khó năm 1969 dù với điều kiện khố khắn nhưng có hạn chế Tú Tài II năm 1968 không ? Vậy, sao năm 1970 này, Bộ lại hạn chế cái Tú Tài II năm 1969 ? — Có phải cái Tú Tài II vào năm này kém cỏi, không xứng đáng như những văn bằng đó vào các năm trước không ? Nếu vậy, sao các thí sinh trúng tuyển Tú Tài II-1969 vậy đương nhiên ghi danh vào các Phân khoa Đại học, hay dự

thi vào các ngành cao đẳng giống như các văn bằng đó ở những năm trước ?

Hay khó thi Tú Tài II 1969 luộm thuộm, có nhiều tham nhũng, có nhiều thí sinh đậu chỉ vì « tiền », mà chỉ có Bộ Văn hóa giáo dục mới biết được ; rồi sợ những giáo chức đậu vào năm đó cũng vì « tiền » mà hạn chế ? Điều đó, là những kẻ thấp cổ bé miệng, chúng tôi làm sao biết được. Nhưng giả sử đúng như thế, thì may lắm ra cũng chỉ có một không hai giáo chức trúng tuyển trong cái số vì « tiền » kia. Một giáo sư Đại học danh tiếng còn phải búi người rơi lệ vì đồng lương giáo chức Việt Nam « quá cao !!! » cao hơn cả lương những giáo chức ở những Quốc gia hậu tiến hơn nước Mít như Kampuchia hay một Bộ lạc nào bên Phi Châu. Như thế thì làm sao mà các giáo chức Tiểu Học lại được ba, bốn, năm trăm ngàn đồng bạc để tuôn vào miệng các Ông Lớn, các Bà Lớn mà đậu được!

Còn nói đến kỳ thi Tú Tài II năm 1969, thì tỷ số thí sinh trúng tuyển ít hơn vài năm trước và năm nay. Chỉ biết ở Hội đồng Cần Thơ gồm khoảng ba ngàn thí sinh dự thi khóa I. Và kết quả các ban chỉ hơn bốn trăm người trúng tuyển. Tỷ số đậu của Hội đồng này không quá 150/0. Còn nghe đâu ở Hội đồng Long Xuyên, tỷ số đậu chỉ có 3 hay 4 0/0 gì đó. Như thế cái bằng Tú Tài II năm 1969 cũng chẳng có gì là lạ phát. Ngược lại, nếu công nhận cứ bằng năm sau là kém, là thua sút bằng năm trước, thì chẳng hóa ra Bộ Văn Hóa Giáo Dục đã áp dụng chính sách ngu dân hóa, bần cùng hóa kiến thức, tài ba các thế hệ tương lai à ? Và rồi đây, sẽ có những kẻ «sờ bụng thầy không một chữ gì» mà vẫn ngang nhiên đeo cái bằng Tú Tài II hay Cử nhân to tổ bố ở trước ngực! Dần dần tiếp nối năm này kém

năm kia thì nền Đại Học Việt Nam sẽ không được cả đến những bộ lạc còn mọi rợ ở Phi Châu công nhận nữa.

Trình bày như trên, để thấy rằng đã là một loại văn bằng cùng do một chương trình ấn định thì đương nhiên phải ngang bằng nhau. Như thế từ đầu lại có ý định hạn chế không cho các giáo chức có đủ điều kiện được dự thi khóa Khả năng Sự phạm Trung cấp, chỉ vì họ đậu bằng Tú Tài II vào năm 1969 ? — Có phải do một số người thuộc loại quen lớn, thuộc loại con ông cháu cha có Tú Tài II ở những năm trước 1969, muốn ăn chắc trong kỳ thi này, nên đã đề nghị, đã van xin thượng cấp ban ra cái kiêu hạn chế này không ? Nếu đúng vậy, thì thật vô cùng hay ho, vô cùng văn minh rợ rở cho cái ngành giáo dục xứ ta!

Còn nếu Bộ có ý hạn chế số giáo chức có Tú Tài II phải ở lại để nâng cao trình độ Văn hóa cho ngành Tiểu Học, thì phải hạn chế hết. Một số được lên Trung học, còn một số phải ở lại, cái chính sách lừng chừng, nửa vời này chỉ gây thêm bất mãn mà nói lên một sự bất công trắng trợn. Hơn nữa, rất nhiều giáo chức chỉ mong được dự thi để, nếu đậu thì được nhập ngạch giáo sư Đệ nhất cấp hầu có thêm một chút tiền cơm để có thể hàng tháng mua thêm cho con họ một hộp sữa, vợ họ một cái áo lót, cái quần lót mác Lô can trong thời kiếm ước này, chứ họ không mong ước được lên dạy ở các Trường Trung Học.

Những người có thể phải chịu thiệt thòi vì cái kiêu hạn chế trên thường là những giáo chức đã phục vụ trong ngành từ 7 đến 10 năm. Họ đã góp một phần công nhỏ vào nền Giáo dục. Họ lại đã phải chịu thiệt thòi hơn bao người khác là thi hành bốn phần quân dịch một thời gian dài. Có giáo chức khi được trở về phải mang theo trên mình một thương tích chiến chinh. Họ phải lặn lội nên mãi đến năm 1969 mới đậu được cái bằng tú tài phần II.

Vì vậy, với sự công bằng và nhất là để cho ngành giáo dục khỏi mang tiếng là ô uế, là bất công, là tham nhũng. Ước mong những người có quyền định đoạt, quyết định trong khóa thi Khả Năng Sự Phạm Trung Cấp sắp tới hãy nương tay rộng lượng với số giáo chức tội nghiệp nói trên.

QUỐC KIÊM

ĐÔNG NAM Á NGÂN HÀNG

15, Phú Kiệt — Saigon

TRẦN TRỌNG THÔNG BÁO

— Giá biểu lãi suất áp dụng kể từ ngày 15-9-70

A. LÃI XUẤT KÝ THÁC

- 1.— Trương mục tiết kiệm (giới hạn đến 1.000.000đ VN cho mỗi trương mục) 100/0 mỗi năm không rút thăm.
- 2.— Ký thác định kỳ : 1 tháng đến 12 tháng 110/0 đến 200/0 một năm.

B. LÃI XUẤT CHO VAY

- Tài trợ « xuất cảng » từ 140/0 đến 200/0 một năm
- Tài trợ « nhập cảng » từ 180/0 đến 240/0 một năm
- Cho vay trên trương mục vãng lai
- Lãi xuất tru hạng (Prime rate) 180/0 một năm
- Các vụ cho vay khác từ 20 đến 240/0 một năm

C.O. LỜI NGŨ CÔNG ĐỨC LÊN BÀN MỎ

● NGŨ CÔNG ĐỨC KHÔNG ĐÒI LIÊN HIỆP VỚI CỘNG SẢN, NHƯNG ĐÒI XÓA BỎ CHẾ ĐỘ HIỆN TẠI.

Trong số báo tuần trước, tay bọn Con Ong đã đánh Ngũ Công Đức một mẻ toi bời, nhưng vẫn dè dặt nói rằng phải đợi Ngũ Công Đức về nước, rồi mới biết rõ được ông ta có tội hay không.

Sáng chủ nhật 27-9 vừa qua, Ngũ Công Đức đã từ bên Tây lù lù dần xác về. Trước hết phải khen Đức một phát, vì đã dám về. Nếu quả thật đảng sau Ngũ Công Đức không có một thế lực nào, mà « hần » dám về như vậy, thì quả thật là can đảm. Mà dù đảng sau Đức có thế lực nào đi nữa, thì sự trở về cũng khá can đảm, vì không sợ « làm ầu ». Chỉ trừ khi thế lực đảng sau Ngũ Công Đức lại chính là... phủ Song Long, thì sự về của Đức dèch có gì đáng khen cả!

Bây giờ Đức đã trở về, bọn Con Ong lôi « hần » lên bàn mỏ, xem ruột gan « hần » ra sao?

THƯỢNG ĐÀI

Trong cuộc họp báo sáng 29-9 tại trụ sở Hạ Viện, Ngũ Công Đức đã chỉ lại chính quyền dùng radio, tivi, và tổ chức các cuộc biểu tình để mạ ly hần. Điều này quả có thật, từ 10 ngày qua, cứ mỗi khi mở radio, tivi, là thấy chữ Ngũ Công Đức. Nhà nước dùng cả một hệ thống truyền tin của quốc gia để chỉ một cá nhân. Bây giờ bị cá nhân chỉ lại, thế là đại, và ráng mà chịu.

Vì thế, Đức mới đòi được lên tiếng trên radio, tivi, và tại các cuộc biểu tình. Đòi lên tiếng trên radio và tivi thì còn họa may. Đòi lên tiếng trước các cuộc biểu tình là đại. Lỡ chưa kịp lên tiếng, đồng bào đập cho vỡ mặt, thì khốn.

« BÌNH NGŨ », ẶN KHỚP

Ngũ Công Đức đã bị công kích dữ dội, vì có dư luận cho rằng đề nghị của Ngũ giống đề nghị của Thị Bình.

Nay Ngũ công Đức minh xác rõ: chẳng những đòi quân ngoại quốc rút khỏi Nam VN, « hần » còn đòi cả quân Bắc Việt rút về Bắc. Và hần chống liên hiệp với Cộng sản. Hần đòi một chính phủ lâm thời trung lập không có đại diện của Mặt Trận, và đại diện của Chính phủ Nguyễn văn Thiệu.

Như vậy, đề nghị của Ngũ công Đức chỉ giống về hình thức (CP lâm thời) chứ không giống về nội dung với đề nghị của Thị Bình.

Hơn nữa, Ngũ công Đức đã nói rằng hần cương quyết chống Cộng, thì không nên cứ bắt hần phải nhận cái tội hoạt động cho Cộng sản. Có nhiều người bên Hành Pháp, bên Lập Pháp, kể cả Chủ tịch Hạ viện tức là xếp của Ngũ Công Đức, cũng nói rằng hần vi phạm điều 4 hiến pháp. Điều 4 hiến pháp chống chủ nghĩa Cộng Sản và mọi

hành vi nhằm thực hiện chủ nghĩa CS hay tuyên truyền cho Cộng sản. Ngũ Công Đức nói rằng « hần » chống cộng, vậy không nên kết tội « hần » vi phạm điều 4 hiến pháp!

XÓA BỎ CHẾ ĐỘ

Trong cuộc họp báo sáng 29-9, Ngũ Công Đức đã dành một phần, gọi là « phần chánh » của cuộc họp báo, để nói về « chế độ và chính phủ lâm thời ». Ông ta nói rằng:

— « Hôm nay, chúng ta đang sống trong chế độ dệ nhị Cộng Hòa, nghĩa là chúng ta cũng đã có trước đây chế độ dệ nhất Cộng Hòa cũng hợp hiến, hợp pháp và còn được nhiều nước quốc tế công nhận hơn chế độ này.

« Chế độ đầu có hợp pháp, hợp hiến, nó không thể vượt qua căn bản hợp lòng dân, vì vậy, đầu cho chế độ có căn bản pháp lý, nếu nó không đáp ứng nguyện vọng nhân dân, chế độ đó cũng không thể tồn tại, như chế độ Dệ Nhất Cộng Hòa.

Tiếp theo Ngũ công Đức nói rằng nếu đồng bào cứ thỏa mãn, cứ chấp nhận cái hiện tại, mà không tranh đấu để đổi mới, thì không khá được. Ví dụ, nền dệ nhị Cộng Hòa đã có được, là bởi công trình tranh đấu của đồng bào, của Phật giáo và đồng bào miền Trung. (Chỗ này xin mở một dấu ngoặc, để chỉ về một câu: Mẹ kiếp! « đồng bào » là đủ rồi. Làm như Phật tử và đồng bào miền Trung không phải là đồng bào nên phải kể rõ là công trình tranh đấu của đồng bào, của Phật giáo và đồng bào miền Trung.)

Theo luận điệu kể trên, quả thật Ngũ Công Đức đã muốn xóa bỏ chế độ Dệ Nhị Cộng Hòa hiện tại, để lập một chế độ khác, mà Đức nghĩ rằng sẽ khá hơn.

BỘ GIẢI PHÁP TOÀN

Đề có hòa bình, Đức đề nghị một « giải pháp toàn bộ », chỉ gồm có hai điểm bao gồm nhiều vấn đề:

1— Đề hòa đàm Balé khởi bế tắc, cần thêm một phái đoàn thứ 5 thúc đẩy hội nghị sớm kết quả. Phái đoàn này đại diện cho « thành phần đa số » không theo CS, cũng không theo ngoại bang (hỏi nhờ Ngũ Công Đức: nếu đề nghị này được chấp thuận, thì phái đoàn thứ 5 này ngoài Đức ra, còn có ai nữa?)

2— Hội nghị Ba lê thảo luận cụ thể đề đi đến các thỏa hiệp về các vấn đề:

a) Xuống thang chiến tranh và ngưng bắn (được lắm).

— Rút quân ngoại nhập: Ngoại quốc và BV (được lắm).

— Giải giới tới mức tối đa quân đội VNCH và Mặt Trận. (lấy gì bảo đảm, lỡ có

kẻ làm ầu rồi trở tay sao kịp?).

— Đặt quan hệ bình thường với BV (chính phủ đề nghị từ lâu rồi).

b) Thảo luận và lựa chọn một chánh phủ lâm thời trung lập, không có sự hiện diện người của Mặt Trận hay người của Chính Phủ Nguyễn văn Thiệu.

Chánh phủ lâm thời này sẽ:

— Thi hành các điều được các phe ký kết.

— Bình thường hóa các sinh hoạt chính trị kinh tế, văn hóa, xã hội v.v...

— Tổ chức cuộc tuyển cử tự do để định đoạt tương lai chính trị miền Nam VN.

(Lại hỏi nhờ Ngũ Công Đức: Chính phủ lâm thời nếu không có cả VC lẫn người của chính phủ Nguyễn văn Thiệu, thì ngoài Ngũ Công Đức ra, còn gồm những

ai? chọn lựa trên căn bản và tiêu chuẩn nào?)

oOo

Tóm lại, qua lập trường của Ngũ công Đức, nếu nhà nước thấy Đức có tội, thì cứ thẳng tay trừng trị đúng theo luật pháp, và nên chấm dứt chiến dịch chữ bới Ngũ Công Đức.

Vấn qua những điều Ngũ Công Đức đã trình bày, thì không nên khép Đức vào tội hoạt động hay làm lợi cho Cộng sản và vi phạm điều 4 hiến pháp.

Ngũ Công Đức muốn xóa bỏ chế độ hiện tại mà Đức cho là không hợp lòng dân, để lập một chế độ mới mà Đức cho rằng sẽ khá hơn, đó là đề nghị rõ ràng nhất.

Vậy Ngũ Công Đức có tội hay không có tội? Không có một ai ngoài tòa án có thể quả quyết một người có tội

hay vô tội. Tuy nhiên, nếu kẻ viết bài này được tán láo vài câu, thì thấy rằng: Như đã trình bày, Ngũ Công Đức không có tội hoạt động, hay tuyên truyền cho Cộng Sản. Nếu có tội, đó là tội đòi xóa bỏ chế độ. Xin nhớ, đòi thay đổi chính phủ khác với đòi xóa bỏ chế độ. Ai cũng có quyền đòi thay đổi chính phủ. Nhưng đòi xóa bỏ chế độ, bắt chấp hiến pháp và luật pháp là một điều quan trọng như ý muốn đảo chánh.

Tuy nhiên hậu quả của cái việc định xóa bỏ chế độ, nó uyển chuyển lắm. Nếu định xóa, mà xóa được, thì chẳng những không có tội, còn có công. Ngược lại, định xóa, mà không xóa được, thì có tội hay không, cái đó tùy quyền của những người không bị xóa.

GÃI HÁNG

THỢ GÃI

Trong khi đó, người ta thấy một sự thực này: Hiến pháp mình thì cấm kiểm duyệt báo. Đạo luật ấn định quy chế báo chí ngày 30-1-2-69 cũng cấm kiểm duyệt báo.

Ông Dân Biểu Ngũ Công Đức là Chủ nhiệm báo Tin Sáng, và là Chủ tịch Hội Chủ báo VN.

Nhưng ông Ngũ Công Đức vẫn làm ngược trước việc chế độ kiểm duyệt trá hình tái xuất hiện. Những khoảng trống loang lổ như chó ghẻ lại xuất hiện trên mặt báo. Luật báo chí còn nói các báo được quyền đăng nguyên văn những lời tuyên bố của dân biểu và nghị sĩ mà không sợ bị truy tố. Thế mà báo Tin Sáng của ông Ngũ Công Đức đã sẵn sàng theo lệnh nhà nước đục trắng cả những lời tuyên bố của chính ông Dân Biểu Ngũ Công Đức trên báo do ông Đức Chủ nhiệm. Cái đó mới thật là can đảm. Vì chỉ có những người can đảm cùng mình mới dám theo lệnh nhà nước đục bỏ cả những lời tuyên bố của mình trên báo mình trong khi luật pháp cho mình có quyền đăng tải.

Ông Đức chủ trương can thiệp lòng dân hơn là tôn trọng hiến pháp và luật pháp. Có lẽ ông nghĩ rằng báo của ông đục bỏ những lời tuyên bố của ông là hợp lòng dân, nên cứ việc nghe lệnh của nhà nước, mà chớ cần biết tới việc luật pháp và hiến pháp cấm kiểm duyệt.

Một lần nữa, xin cúi mình kính phục sự can đảm của ông dân biểu kiêm Chủ nhiệm, kiêm Chủ tịch Hội Chủ Báo Ngũ công Đức.

CỦ SÂM

Nói về phương diện giao tế, thì mấy ông Củ Sâm Đại Hàn được kể như số dách. Anamta còn lâu mới theo kịp. Ví dụ về mặt báo chí, Bộ Tư lệnh Củ Sâm ở Saigon đã cử ra một ông Thiệu Tá chuyên liên lạc với các báo, tới các tòa soạn rất lễ phép. Thỉnh thoảng, tuần kia tiết nợ, đều có quà cáp biểu xén rất có hiệu, lâu lâu lại thăm hỏi tận tình, mời đi đớp hay đi Đại Hàn chơi, nên ai cũng thương, chẳng ai nỡ đánh.

Nhưng thương thì thương, thẳng nào vì thương mà bỏ qua những lỗi lầm của mấy ông Củ Sâm, thì sẽ bị đồng bào liệt vào hạng khốn nạn. Ví thế, vừa đây các báo đã nói khá kỹ về vụ mấy ông Củ Sâm giết khá bọn dân củ cải ta ở Quảng Tín. Từ Đại Hàn sang đây để hốt đồ la của Mỹ, và đồng thời giúp ta giết bớt bọn Cộng sản ác ôn, tốt lắm. Nhưng trong cái sự giết Cộng sản, lại giết lầm cả dân củ cải, thì không thể tha được.

Về phương diện giao tế, các Củ Sâm đã tỏ ra rất kính trọng dân củ cải, nhưng kính trọng mà lâu lâu vẫn hạ ít mạng vô tội, thì thà đờ kính trọng trên hình thức, mà trọng mạng sống của dân vô tội, thì tốt hơn.

CAN ĐÀM

Dân biểu Ngũ Công Đức bị nhà nước mở chiến dịch chữ bới và buộc tội khá dữ dội, thế mà dám từ bên Tây dần xác về nước, như thế là can đảm.

Về nước chẳng những không sợ, mà còn dám họp báo chỉ lại chính quyền, và vỗ ngực khoe rằng « ít nhất ở đất nước cũng còn những người can đảm như... tôi ». Can đảm thật.

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM
PHỤC VỤ ĐẠI CHÚNG

Đáp phi cơ
HÀNG KHÔNG VIỆT NAM
là giúp phát triển kinh tế
nước nhà

CẢ KÈ ĐỀ NGÔNG

LÁ THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN

Anh Tạ Chí Đại Trường,

Tôi đã im tiếng trong vụ Hà Thúc Nhơn, chắc anh đã biết. Khi một con người đã được tôn lên hàng thần tượng, rất khó để mà đập đổ. Tôi không có một ý nghĩ xấu, là đập vỡ thần tượng, nhất là người đó cũng như tôi, như anh, đã khoác lên người ba thước ka ki, đã được chúng ta coi là chiến hữu.

Nhận được thư anh, tôi muốn dùng mảnh đất này để trả lời ngay, nhưng kinh nghiệm bản thân cho biết, không nên đụng vào một thứ gì, khi thứ đó còn nóng hổi. Chỉ vì một bài "xác chết không biết nói", tôi đã bị các bạn đồng nghiệp xúm lại đánh đập tôi bời. Bởi vậy, sờ vào một vật nóng rất dễ bị phỏng tay, và có khi còn thiếu hụt cả thân mình.

Thú thực với anh, từ trước tới nay, tôi rất ít có cảm tình với giới thầy thuốc nhà binh, tuy rằng trong số thầy thuốc ấy, cũng có những người bạn tôi. Như Trang Châu chẳng hạn. Tôi thấy rằng, phần đông, họ đều có những tác phong khứng khiêng, những cử chỉ đáng ghét, những mặc cảm tự tôn đầy người mà chẳng thêm dấu điểm. Hình như mỗi ông thầy thuốc nhà binh, trong người đều có một ông Tròi con, coi dưới mắt chẳng có ai. Không biết rằng anh có thuộc giới này không, vì tôi thấy KBC của anh là một Quân Y Viện. Nếu anh cũng ở trong giới này, rất mong được anh thứ lỗi, để chúng mình "đối thoại" với nhau được tự nhiên hơn.

Tôi phải đợi cho vụ Hà Thúc Nhơn gần như được xếp vào hồ sơ, coi như một biến cố thời đại, mới trở lại vấn đề này. Vì những lúc này, độc giả của chúng ta, và cả chúng ta nữa, sẽ sáng suốt hơn, chín chắn hơn, ít bị sóng dư luận lôi cuốn vào một thứ mê hồn trận, khó làm cho chúng ta khách quan mà nhận định!

Những thằng nhà binh như chúng mình, đúng như anh nói, vừa bước vào quân trường, đã phải chịu một thứ kỷ luật vô lý của thời gian huấn luyện. Có thể gọi là một sự bất công của con người đối với con người. Cái này là cái gì? — Thưa huấn luyện viên, đây là cái nón sắt! — Không phải cái nón sắt, mà là cái bánh! — Dạ, thưa huấn luyện viên, đây là cái bánh! — Cái bánh à? Nếu nó là cái bánh, thì anh ăn nó đi!

Đại khái những vụ áp dụng kỷ luật là như vậy. Các ông thầy thuốc nhà binh, kể từ lúc mang hoa mai trên nền ni đố, kèm theo một chữ an-pha đã được hưởng những qui chế nhà binh rộng rãi. Lương Trung úy bằng lương một Thiếu tá. Những quân y sĩ mới ra trường hay những y sĩ trưng tập đã được hưởng cái ân huệ này, coi như Nhà Nước phải có bổn phận đối với họ như vậy. Nếu không cho hưởng đặc ân ấy, đám Sinh Viên Nha, Y, Dược sẽ xuống đường, hội thảo, để cho Nhà Nước phải mất công, tốn vài trăm trái lựu đạn cay.

Trong một chuyện ngắn, hình như Lĩnh thành phố thì phải, tôi đã tả một cảnh khám bệnh tại một Bệnh xá. Những người lính, mặt còn ngây ngô chất phác, thấy mấy bông mai trên cổ áo, thì chỉ biết kêu bằng cấp bậc. Thưa Đại úy, thưa Trung úy... Điều này đã làm cho các ông Bác sĩ nhà binh phật ý. Phải gọi ông ta là Bác sĩ. Phần sở của anh có Đại úy không?..

—Dạ, có!..—Thế thì về bảo Đại úy của anh khám bệnh cho anh!.. Nghe thật tức anh ách, như bị bò đá.

Chiến tranh, khi mà khởi đầu, chỉ với mục đích là giết người. Kể đi giết người thì lúc nào cũng có sẵn. Chỉ thiếu những kẻ cứu người, bởi vậy, phải đào tạo những kẻ cứu người. Những ông thầy thuốc được tạo ra, với mục đích cứu người, đã không ý thức được nhiệm vụ, với những thói kệnh kiêu, thích nạt dọa thiên hạ. Giữa hai chức vụ đại úy và bác sĩ, tại sao ông lại thích là bác sĩ? Nếu suy nghĩ một chút, ông thầy thuốc sẽ thấy rằng chức bác sĩ không thể nào bằng được chức đại úy. Một anh lính, chỉ cần bỏ ra vài trăm bạc, bước tới một phòng mạch tư, là có quyền hạch sách, la lối với ông Bác Sĩ. Nhưng đối với một ông Đại úy Đại đội trưởng hay Tiểu đoàn trưởng thì bỏ bảo, cũng không dám. Vậy thì tại sao cứ phải thừa Bác Sĩ, mà không thừa Đại úy?

Tôi phải kể lẽ dài giòng văn tự với anh về chuyện này, cũng để chiều theo ý anh. Minh thứ đặt ra giả thuyết, nếu Hà Thúc Nhơn không là Bác sĩ. Chắc câu chuyện sẽ chẳng sôi nổi như hiện nay. Bởi vậy, tôi phải phiếm luận về cả hai chuyện, chuyện Bác sĩ và chuyện Hà Thúc Nhơn.

Chuyện Bác sĩ thì đã nói rồi. Chỉ còn chuyện Hà Thúc Nhơn. Như trên, tôi đã viết là câu chuyện này đã nguội rồi. Có thể sát gần mặt để coi một cách tường tận. Từ lá thư của ông Tộc trưởng họ Hà Thúc. Lúc mà Nhơn còn sống ở via hè, với tuổi thơ đời khổ, thì không thấy ông Tộc trưởng. Rồi tới lúc đã được suy tôn làm thần tượng, thì mới thấy ông Tộc trưởng lên tiếng, đòi làm sáng tỏ cái chết của Nhơn. Chỉ một điều như vậy, cũng đã thấy, lúc mà vụ của Nhơn còn sôi nổi, viết về Nhơn thật khó.

Anh Trường! Tôi với anh cùng một ý nghĩ là để cho người chết an nghỉ, nhưng đều cùng một ý nghĩ khác, là cần phải bàn cãi một chút đã. Cuộc chiến này đã đưa xã hội và đất nước vào một cơn rách nát, nhưng những con người đã được biết thế nào là chiến tranh, vẫn có những tư tưởng ngây thơ con cóc cộ. Đánh nhau là phải có kẻ chết, người sống. Không giết người, sẽ bị người giết. Tại sao cứ phải đặt câu hỏi là tại sao lại giết?... Tại sao cứ cho giết người là một vụ thanh toán? Thông thường, kẻ bị thanh toán là một kẻ không có vũ khí, trong khi đó, ông Nhơn có cả kho vũ khí của một Quân Y Viện. Ngày đó, tôi đã đứng gần Quân Y Viện, nấp một chỗ, nhìn những đường lửa đạn đạn nhau, cảm thấy đây như một chiến trường thật sự, mà cả hai bên đang áp dụng lối đánh trong thành phố, là cần phải chiếm được vị trí cao để từ thủ. Người bạn đồng nghiệp Lê Minh của tôi, ham đi lấy tin quá, đã bị thương trong trận đụng độ này.

Tại sao Nhơn lại được coi như một người hùng? Tôi nghĩ đến tâm lý quần chúng. Một nhà văn viết về lính, đã tả một anh hạ sĩ, nói chuyện với một sĩ quan, đứng gác chân lên thành xe và nhân vật hạ sĩ ấy là nhân vật chính, rất hào hùng trong truyện... Độc giả của nhà văn nọ, đã yêu người hùng ấy. Tất nhiên bây giờ, ai cũng hả hê được thấy một ông Đại úy tạt tai một ông Thiếu Tá, lột lon vật xuống đất để nhục mạ, rồi bước

súng Cảnh Sát, bắt nốt Quân Cảnh, xé sự vụ lệnh truyền chuyên, đòi đầu súng với một Trung Tá, Đại Tá, chấp 1 viên đầu với năm viên... Người ta đã nín lặng vì nghĩ rằng trong việc đầu súng, mình chỉ thiệt. Bắn hụt thì chết, bắn trúng thì ở tù. Súng đạn là một thứ không thể giỡn chơi. Ở bất cứ đơn vị nào, chỉ cần đưa mũi súng hướng về phía bạn, dù là vô tình, cũng đủ được hưởng phạt quân kỷ rồi.

Trong vụ này, tôi không quen biết một ai. Kể cả Thiếu Tá Đặng Mai hay Bác Sĩ Hà Thúc Nhơn, nên tôi có thể vô tư xét đoán. Căn cứ vào những bài báo, tôi cũng đã thấy Nhơn là người mất bình thường. Uống thuốc ngủ liên miên mới ngủ được thì không thể là người bình thường, nếu không muốn nói là nguy hiểm.

Người ta muốn tả Nhơn như một mẫu người ngang tàng. Đòi đánh ông Hiệu Trưởng, khi còn đi dạy học. Đánh người làm mình mất giấc ngủ trưa. Đánh người bạn vì không chịu nghe lời mình sai bảo. Đánh và đòi bắn một thương bệnh binh vì nghi ngờ là bội phản, rồi khi bị đánh thua thì lại giảng hòa. Thứ nhất là chuyện một anh Trung sĩ đánh vợ bị Nhơn đập, đã thốt ra: tôi không nề ông là bác sĩ thì...

Tôi công nhận rằng Nhơn là một người ngang tàng như là vụ mang dép đi dự dạ hội. Như vậy, cũng có ngang tàng thực, nhưng như vậy là không đúng. Nếu anh không bằng lòng cái trò chơi trường giả, nhẩy trên xác chết này, thì anh cứ việc đứng đến nữa là xong. Nếu anh đã tới chỗ đó, thì thiết nghĩ, cần phải tôn trọng luật chơi. Còn nếu muốn nổi bật giữa đám đông, thì đó lại là chuyện khác.

Những bạn đồng nghiệp của tôi đã gọi vụ này là một cuộc nổi loạn chống tham nhũng. Tôi và anh thì cho rằng đó là một vụ nổi loạn có một duyên cớ là tham nhũng. Không phải đợi tới vụ Hà Thúc Nhơn, mới biết được, mới tìm ra ò tham nhũng. Nhưng cũng phải nói rằng, nhà thám tử nhẩy xác chết mà tìm ra thủ phạm, thì Nhà Nước cũng nhờ có xác chết Hà Thúc Nhơn, mà biết được tham nhũng một cách tận tường hơn.

Chiến tranh này gây ra bao nhiêu cơ nhii, quả phụ. Lại thêm đám Việt Kiều mới hồi hương. Người ta đã vôi quên đám đông này, để lập ra một cuốn sổ vàng, được đặt tên là sổ vàng Hà Thúc Nhơn. Không biết sổ tiền ấy, rồi đây sẽ để làm gì? Để giúp cho bà chị, đang là ni cô, tu hành, chỉ cần đưa muối? Hay để giúp cho hai người em, một người hiện là Trung úy, một người hiện là Kỹ Sư? Hay là để giúp cho người vị hôn thê, mở một tiệm thuốc tây? Đặt ra câu hỏi ấy, để rồi không thể trả lời...

Thôi, chúng mình chỉ bàn tới chuyện này một lần chót, ý nghĩ của anh, ý nghĩ của tôi, đã trình bày tạm đủ trên bài này. Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ không thắc mắc, và "để cho người chết nằm yên..."

NỬA ĐUA NỬA THẬT

BÉO MỠ

ÔNG QUẬN NÀY MỚI ĐÚNG LÀ ÔNG QUẬN HÁCH.

Một độc giả ở Tuyên Đức nhân ghé tòa báo Con Ong có trình bày mĩ lệ đấm Con Ong về cái thành tích vô cùng hiển hách của một ông Quận tục gọi là ông Quận Hách ở địa phương này để nhờ Con Ong đạo đạt lên các đảng to đầu ban khen cho ông Quận dăm bảy cái mẽ đay «qua đờ ghe, qua đờ bo».

Số là ông Quận là một người lúc nào cũng cúc cung tận tụy để phò vua giúp nước và dốc lòng hết dạ mĩ dân chúng.

Đối mĩ lệ các Nghĩa quân, ông coi họ như con cháu trong nhà theo đúng tinh thần huynh đệ chi binh. Ông không bao giờ nỡ để họ xông pha nơi trận mạc, thứ nhất là những Nghĩa quân vốn là con cái những gia đình giàu có. Ông nuôi cả đống Nghĩa quân ở trong nhà.

Người ta ghi nhận rằng, ông có tới gần một trung đội Nghĩa quân chuyên dùng vào các công việc cho cá nhân ông, và gia đình ông.

Trước hết là:

- 3 Địa Phương quân phụ trách việc quản gia.
- 1 Nghĩa quân đảm nhiệm vấn đề bếp núc.
- 2 Nghĩa quân làm tài xế, mỗi người một tuần thay đổi nhau.
- 2 Nghĩa quân đưa rước con ông đi học tại Dalat
- 4 Nghĩa quân biệt phái quận Hành chánh và Ủy Ban Phụng Hoàng để ngồi chơi soi nước.
- 5 Nghĩa quân thay đổi nhau làm cận vệ cho ông Quận mỗi khi ông đi xem xét dân tình.
- 6 Nghĩa quân phụ trách xây cất nhà cửa của ông tại đường Phan Bội Châu.

THƯƠNG THUỘC HẠ GHÈ LÂM !

Ông Quận Hách đã luôn luôn sẵn sóc đến các thuộc hạ ở dưới trướng. Từ ngày ông đảo nhậm cái quận giàu có này, ông đã giao cho người em của ông phụ trách mua hàng quân tiếp vụ. Và ông đã tự xuất tiền túi ra ứng trước trong việc mua hàng.

Hàng đem về, ông đã cẩn thận để ở trong nhà cả tuần rồi mới phân chia cho các quân nhân trong Quận.

Bà Quận Hách đã đảm đang trong vấn đề chia hàng để cho nó có sự công bình và chính trực.

Vì bà Quận cũng còn tỏ ra nhiều đức tính liêm khiết hơn cả đức anh chàng. Ông bà Quận đã có công bỏ vốn, ra cho nên cũng chỉ muốn kiếm chút cháo, không bao giờ lại có sự mua rẻ bán đắt.

Đường trắng, thay vì mỗi khâu phần được chia 10 ký thì bà Quận chỉ bán ra cho mỗi người có 6, 7 ký, vì lẽ nếu chia cho họ nhiều, con cái họ ăn sẽ đi ỉa tháo tống, tháo dả thì lại chỉ khổ ông Quận phải lo chớ các bệnh nhân đi nhà thương, rồi chữa chạy thuốc men cho họ.

Sữa hộp cũng bị sén đi một nửa, cũng không ngoài mục đích ấy. Các ông đốc tờ biểu rằng, phòng bệnh hơn chữa bệnh. Vậy thì ngăn ngừa trước đi là hơn. Miếng ăn quá khâu thành tăn, ăn nhiều mà làm chi cho hại dạ dày.

Các thứ thịt hộp, dầu đậu này và thuốc lý không hiểu bà Quận đã giấu biến đi đâu hết chọi. Có lẽ sợ để cho thuộc hạ của ông chồng xài những thứ chỉ tở rước bệnh tật vào người chăng?

Nhưng người ta đã thấy nó được bán ra ở ngoài chợ, với một giá theo đúng thị trường chợ đen. Mỗi hộp thịt: 1 bô. Một hộp đậu này: 3 bô. Còn mỗi gói Bastos thì 25 ti.

Ngoài ra còn dầu sà lách, mì tấm, gạo của tòa Hành Chánh cấp phát hàng tháng cho Quận để phát cho Nhân Dân Tự Vệ, người ta cũng thấy chúng nó chạy xộc ra ngoài chợ hết.

Cả ông Quận lẫn bà Quận thiệt là những bậc cha mẹ dân. Rất tốt và rất đáng khen vậy.

NGÔ CÔNG ĐỨC CHỈ SỢ CÓ CUNG CỬ ĐẬU

Ngô Công Đức, phát ngôn nhân của Nguyễn

Thị Bình đã từ bàn tay trở về một cách thơ thẩn hân hoan, không hề bị đàn chào, cũng chẳng bị ai bắt bớ như những tin đồn đại trước đây. Điều Hòa cũng nín khe chẳng làm được cái trò về mẹ gì hết, chỉ được hăm he bằng cái lỗ mồm.

Vua pháo lậu Hoàng Đình Từ vườn hùng hồn tuyên bố sẵn sàng trao một triệu ti cho ai cấp duôn Ngô Công Đức. Dân chúng thêm tiền ghê lắm, nhưng người ta vườn sợ ông Pháp Luật, không một ai dám đụng vào Ngô Công Đức cả. Tiền thưởng chưa thấy tầm hơi đâu, chỉ thấy vô chồn tu huyền trước đó.

Muối Saigon cũng chỉ bản vào trường chơi một hai phát.

Viên kẹo đồng của Muối Saigon gửi tới trụ sở Cái Bang đã bị Bang chúa gửi trả lại kèm theo một văn thư mĩ ngữ lời lẽ vô cùng cảm khái như sau: «Thưa đại bang hữu, bản bang từ xưa tới nay không bao giờ giao thiệp mĩ súng đạn, Bông bang chỉ khoái liền bà phụ nữ con gái, chỉ khoái lịch Play Boy và đồng hồ Seiko mà thôi. Đừng có rồn mĩ lệ bản bang. Bộ định gửi tới bản bang cả cóc chết hay rắn rết thần lẩn, rùa rùa ba ba cũng bắt bản bang nhận sao?»

Cái Bang Ngô Công Đức đã đi phây phây tại đường Catinat, rồi vô ngồi Givral ăn nhậu như thường lệ. Cái ông cựu Nghĩa quân trốn lính này đã hùng hồn tuyên bố rằng: «bắt tui khó lắm ợ. Đừng có tưởng bớ! Bắt tui còn khó hơn là bắt Trần Ngọc Châu. Anh nào có giỏi thì vô bắt đi nào!»

Thiệt ra thì Ngô Công Đức đêch có sợ ai hết ngoại trừ Cung Cử Đậu, một vị quan ba Nhảy dù. Cung Cử Đậu người to như hộ pháp, đã từng đấm Ngô Công Đức lộn từng phèo từ nhà hàng Bô Đa ra ngoài đường.

Ngô Công Đức kêu inh lên: «Tôi là dân biểu đây»

Nhưng Cung Cử Đậu phớt tình: «Kệ cha anh, tôi cóc cần. Có la ông gời khi ỳnh ông vườn ỳnh như thường!»

Hóa cho nên người hùng Ngô Công Đức chỉ hã có mỗi một mình Cung Cử Đậu mà thôi!

địa ngục môn

CÓ GAN BUÔN LẬU PHẢI CÓ GAN ĐI TÌ

Dân Biểu «đậu» Nguyễn văn Chính vừa nhờ mấy ký giả quen biết làm một đường thanh minh. theo đó thì ông chỉ mang theo một số tiền «nhỏ mọn» là... hai trăm tám chục ngàn, chứ không phải tám trăm ngàn. Ông Chính còn cho biết là ông đã thông báo cho quan thuế phi cảng biết.

Vấn theo lời thanh minh của ông Chính thì số tiền này do bà con gửi cất dùm; Ông mang tới ngân hàng thì đã hết giờ. Sáng hôm sau phải lên đường sớm, nhà chỉ có 2 con, nên để nhà sợ mất. Vì thế ông phải mang theo.

Lời thanh minh trên đây của ông Chính có nhiều tính chất ngây ngô và khôi hài.

Trước hết là điều mà ông bảo rằng «có người quen gửi cất, tính đem tới ngân hàng nhưng trễ giờ». Nếu ông Chính là người có mở chương mục ở ngân hàng, tất ông đã từng gửi tiền và rút tiền nhiều lần. Vậy mà ông lại không biết giờ mở và đóng cửa của ngân hàng thì lạ quá.

Ông Chính nói rằng ở nhà chỉ có 2 con nhỏ không dám để tiền sợ mất. Con ông còn nhỏ, nhà lại không có ai, mà ông dám để con ở nhà một mình trong khi không dám để 280.000 đ. thế ông không sợ có chuyện gì xảy ra cho con ông hay sao? Chẳng lẽ ông coi 280.000 đ. hơn con ông?

Hơn nữa, giả sử như số tiền đó do người quen gửi thật, ông không kịp gửi ngân hàng thật, và cũng

không dám để nhà thật... tại sao ông không đưa trả lại cho người quen, mà lại cứ «ôm» lấy để rước vạ vào thân?

Đành rằng Dân Biểu cũng có lắm anh đàn độn, nhưng trên đời không có ai ngu đến thế.

Và cái khôi hài ngây ngô nhất trong lời thanh minh của ông Chính là điềm ông bảo «đã thông báo cho quan thuế TSN».

Mẹ kiếp! Luật lệ cấm mọi người không được mang ra khỏi lãnh thổ Anamta quá 500đ, thì bố anh quan thuế nào dám «ghi nhận» cái sự thông báo của ông, trừ phi anh quan thuế đó cùng băng với ông và «ăn có» với ông trong vụ này.

Và chẳng, cái sự thông báo đó (nếu có) cũng vô giá trị. Đầu có phải chỉ việc thông báo rồi tự do mang bạc Anamta đi, thì để bọn buôn lậu chúng nó ngu, chúng nó không biết thông báo.

Thôi thôi ông Chính ợ! Có gan ăn cướp có gan chịu đòn. Cái nghề buôn lậu nó thế: Trót lọt thì giàu to. Vô phước bị vớ thì đi tù. Thanh minh làm chi cho thêm hèn người. Nhất là thanh minh ngây ngô như ông, người ta cười cho thối mũi.

HỒI ỒI! THẾ LÀ PHEO! KINH KHA ĐÃ RỤT VỜI

Thế là pheo! PTT Kỳ vừa gửi tâm thư về Anamta chính thức loan báo quyết định từ chối tham dự cuộc «diễn hành tới chiến thắng» tại Hoa Kỳ; tức là không làm cái mà ông đã thề làm bằng được.

Có lẽ bọn Con Ong là những kẻ thất vọng hơn cả. Bởi vì chính Con Ong đã lên tiếng OK cho ông Kỳ đi Mỹ trước tiên, giữa lúc dư luận trong nước còn dè dặt. Bọn Con Ong quan niệm rằng cần phải có ít là một, mà nhiều là hàng trăm ngàn, anh Anam sang Mỹ hay bất cứ đâu nói lên tiếng nói của dân tộc Anamta: tiếng nói khát vọng hòa bình, chán chiến tranh, nhưng thêm tự do, độc lập, chống Cộng

Sản, nói lên rằng chúng ông sợ dĩ cứ phải ỳnh nhau tới ngày như thế này chẳng qua là vì cái bọn Cộng Sản vô gia đình, vô tổ quốc, vô... giáo dục nó gây sự, nó xâm lăng, nó đòi cưới đi đâu cưới cở và đòi trước đoạt tự do, độc lập của chúng ông.

Chứ nếu không vì bọn khốn nạn Cộng Sản xâm lăng, thì tội chó gì chúng ông đánh nhau cho mệt xác. Chúng ông tha hồ học hành, làm ăn, buôn bán cây cầy v.v... Lúc rảnh rỗi, chúng ông ngồi gãi háng có sướng hơn không.

Bởi vậy, khi biết ông Kỳ được mời qua Mỹ nói chuyện, bọn Con Ong OK ngay. Rồi khi thấy ông Kỳ tỏ ra bất chấp mọi trở ngại, khó khăn, nguy hiểm, nhất định đi du thuyết, bọn Con Ong lấy làm hài lòng, và thậm thán phục lòng can đảm, tinh quả cảm và tinh thần «vì nước sẵn sàng hy sinh» của ông. Chẳng dè đi đến nửa đường ông lại... rút vôi.

Kẻ thất vọng thứ hai có lẽ là ông mục sư Intire người đứng ra tổ chức cuộc diễn hành vĩ đại này. Ông mục sư cần có tiếng nói của chính người Anamta, nói về chiến tranh ở Anamta, nói về tinh thần hòa bình, nhưng cương quyết bảo vệ tự do độc lập của dân tộc Anamta chứ nghe mấy anh chính khứa Mỹ nói lem nhem mãi cũng phát chán nhiều anh lại còn véo von mới là tởm.

Mỗi tuần không thể thiếu CON ONG
Mỗi ngày không thể thiếu:

Cà phê THĂNG-LONG

- 1 quán cà phê nổi tiếng nhất vùng ngã ba Ông Tạ thời hậu Gio-Neo
  - 1 khung cảnh thích hợp cho mọi giới thanh thiếu niên, nhi đồng và bố lão.
  - 1 chỗ ngồi thoải mái
  - 101 thức uống đặc biệt
  - 1001 bản nhạc chọn lọc
  - 1 phin cà phê chuyên môn.
- Nhưng địa chỉ hơi khó kiếm:
215, đường Thánh Mẫu (cạnh tòa báo Xây Dựng)

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

CÁI « ĐÀU » NÀO ĐẤT ?

Một tờ chức ở bên Mèo đòi bỏ ra 5000 đôn trả cho tên giết mướn nào hạ được Phó Vương Giao Chi khi ông qua đất Mèo. 5000 đôn Mèo tức là vào khoảng 2 Tê Mít.

Ông Nghị Từ Gia định thì lại nói sẽ thưởng 1 Tê cho kẻ nào soi tãi được ông Dân biểu Ngô Công Đức. Riêng có ông Dân biểu « buồn bạc » Nguyễn Văn Chính lại bị người ta đòi « xin cái đầu » chỉ vì ông trót dại xách theo 1 Tê về ra ngoài quốc.

Tính chung, cái « đầu » của Phó Vương trị giá bằng hai cái đầu Dân biểu cộng lại. Nhưng có người chê rằng cái « đầu » của Phó Vương giá 2 Tê là quá rẻ, còn các cái đầu kia 1 Tê thì lại quá đắt. Hóa ra dân Mèo « keo » hơn dân Mít rất nhiều, thế mà thiên hạ đồn nhảm « ăn xài lối Mèo ! » Toàn là nói láo.

TẠI LÃO « VỪA HÔN VỪA HÁT »

Lão này có biệt tài vừa hôn vừa hát, vừa Kiss vừa Sing, giống như Bà Thoa nhà ta vừa thổi sáo vừa đánh răng. Nền Quốc Vương Mèo Ních Xông mê tới mới phong cho lão làm Quân Sư chỉ biết có đúng hay không, nhưng miệng lưỡi thiên hạ cứ đồn rằng sau khi gặp lão Quân Sư này ở Ba Lê, được lão vừa hôn vừa hát cho nghe, Phó Vương Giao Chi bỗng thay đổi ý kiến, cóc thêm can đảm sang Mèo nữa. Phó Vương chỉ lấy giấy viết thư về báo cho đồng bào bên nhà biết rằng « tại đây (Ba Lê) tôi đã ghi nhận được thêm nhiều tin tức khiến tôi phải quyết định từ bỏ ý định tham dự cuộc diễn hành ».

Những tin tức ấy chắc chắn đã nhận được trong lúc lão Quân Sư vừa hôn vừa hát. Nhưng mà lão ta hát ki gì vậy ? Nghe đâu lão ta hát rằng « Người ơi ! Người ơi ! Người ơi ! Người qua đó, máu sẽ đỏ, thịt sẽ rơi, tội cho dân Mèo lắm ».

Phó Vương vốn giàu lòng nhân đạo, nghe lão ca mướn rơi lệ, nên thôi không đi nữa. Dân Giao Chi mình chịu đựng máu đỏ thịt rơi quen rồi có chịu nữa cũng chẳng sao. Còn dân Mèo người ta vẫn sợ hãi cho họ chém giết nhau, thành ra mình đã man qua, không nên !

Không đi là phải !

TẶNG LƯƠNG

Ông Nhà Nước vừa rục rịch, ụp mở tăng lương cho quân nhân công chức. Ấy thế là vật giá liền leo thang. Leo công khai chớ dèch có ụp mở, « nghiên kiêu » gì cả. Các bà nội trợ kêu trời như bọng. Nói khí vô phép, các bà đã « tế » ông Nhà Nước tận tình.

Bọn C.O nghĩ rằng nếu ông Nhà Nước muốn thật sự kiểm điểm ở hai giới quân nhân và công chức cho cái mùa bầu cử năm 71, thì Nhà Nước nên kiểm điểm bằng cách khác. Tăng lương lúc này là hổ, vì dân nó biết thừa rằng thì là đồng tiền mưa móc dèch được hưởng tí ti ông cụ nào cả. Kể được hưởng bao giờ cũng là gian thương khốn lìn.

« Vết hằn » ... tăng lương mấy chuyến trước vẫn còn kẻ đọc, kẻ ngang trong bao tử. Khi mà những ông Phú Lít Kinh Tế chưa thành người, thì Nhà Nước đừng nói đến cái chuyện tăng lương làm gì. Xin cho quân công hàm chỉ chứ bình an.

CẬU CHÓ HẾT THỜI

Trong mấy phiên Tòa gần đây, một số ông bà chủ báo đã bị phạt khá nặng vì tội cho đăng những tiêu thuyết khiêu dâm, phơng hại đến thuần phong mỹ tục. Như vậy là « Cậu chó » đã hết thời. Phen này nhiều tờ nhật báo sẽ ngưng cử tí vi không dám đem cậu chó ra trình diễn ồn ào vung vít như trước đây.

Bọn C.O mong rằng những bản án trên sẽ « mở mắt » phần nào cho ông Huỳnh Thành Vị. Ông Huỳnh Thành Vị đã có lần xin cắt miếng bong giấy của bọn tuần báo để chia chắt thêm cho nhật báo. Ông bảo rằng bọn tuần báo không biết tranh đấu. Chỉ có nhật báo mới tranh đấu.

Nhân vụ cậu chó bị « cấp dưỡng », bọn C.O xin chia buồn cùng quý ông bà chủ báo chuyên dựa hơi cậu chó và xin chia vui cùng những cô cậu tuổi còn non.

MƯA MỐC RÀI KHÔNG ĐỀU

Một số đồng bào ngụ tại hẻm 205 Nguyễn Thông (gần nhà thờ An Phú cũ) than phiền với C.O rằng thì là gần đây ông Nhà Nước làm nhiều phát « mưa móc » về các phường khóm, thôn ấp coi cũng được lắm. Nhờ tí điện cơm và ít cống rãnh xi măng nhiều phường khóm đã sáng sủa và mùa mưa người dân đã thoát được cái cảnh... ngồi trên

giường cậu cá...

Riêng đồng bào ngụ tại khu trên, không biết vì sao cơn mưa móc không rải tới, nên sau mỗi trận mưa lớn họ vẫn phải chịu cảnh ven quần ngang háng mà lội. Nhìn con hẻm lớn phía ngoài đã được trải xi măng và đặt ống cống thoát nước, họ tủi thân vô cùng. Không lẽ ông Nhà Nước lại chệch dân trong hẻm nhỏ ?

Bọn C.O thỉnh cầu quan Đ. Trưởng... làm một phát điều tra về cái sự mưa móc không đều này xem sao. Biết đâu Nhà Nước có « mưa » nhưng mấy bố Phường, Khóm ở bên dưới đã nhanh tay « hứng » hết ?

NÊN ĐỔI TÊN

Hạ Nghị Viện nước Anamta từ lâu nay xảy ra thật lắm chuyện tai tiếng. Toàn là những tiếng không được tốt đẹp, thơm tho gì. Nào là vụ án cấp tượng Chàm. Nào là vụ ra ngoài quốc trả thù dân tộc. Nào là vụ dụ dỗ vợ lính. Nào là vụ chuyên ngán. Nào là vụ luồn trôn các Thầy, đánh đấm loạn cáo cáo nơi Việt Nam Quốc Tự một đêm đông đầy gió tanh mưa máu. Nào là vụ nhòm lố khóa xem bà Dân Biểu phản chống, « đi to » với ông Dân Biểu khác. Nào là vụ dớp mỗi trụ hai trăm xin đề thông qua « Luật Chơi Trèo ». Còn nhiều, còn nhiều nữa và hứa hẹn sẽ tiếp theo dài dài...

Gần đây nhất, một ông Dân Biểu với cái mác đối lập đã khua loạn lên bằng cách đòi lập chính phủ lâm thời, xóa bỏ chế độ hiện tại. Bọn C.O khoan « bình loạn » về vụ này, chỉ yêu cầu đổi tên Viện Dưới thành Viện Lều Bều (vì tiếng tăm luôn được nói lều bều) cho danh chính ngôn thuận.

Với cái tên mới này, những ông bà Dân Biểu cứ tha hồ làm cho tên tuổi được nói lều bều, để cho giống chó... nó thêm nhỏ dãi.

ĐỪNG CHO NHAU

Vụ ông Ngô Công Đức đòi xóa bỏ chế độ hiện hữu và lập chính phủ lâm thời, đã gây sôi nổi dư luận tương đương với chuyện đi... quyết tử của Phó Vương.

Số người đồng ý với giải pháp huê bình của ông Ngô Công Đức có lẽ chỉ có quý thầy Ấn Quang và ông lãnh tụ sinh viên đang nằm ấp mà thôi. Cỗ võ cho giải pháp huê bình của ông Ngô Công Đức, thì chỉ có Đài phát Hoi Hà Nội và Mặt Trận Giải Rút. Còn tất cả đều tây chay cái giải pháp công rút về căn gà nhà này. Điều này khiến cho những người chống Cộng đến chiều còn chút thơ thới để thừa thắng xông lên.

Cũng trong vụ Ngô Công Đức có lắm chuyện thật buồn cười. Ông Lập Pháp lần ông Hành Pháp đều hung hăng con bọ xít. Đều muốn « làm thịt » ông Ngô công Đức, kể đã vi phạm Hiến Pháp, nhưng không ông nào chịu « động thủ » trước mà cứ dùn cho nhau. Ông Lập Pháp thì bảo, nếu Hành Pháp xét thấy ông Ngô công Đức có hành động « quả tang phạm pháp », thì cứ thộp ông Đức đem gả cho Con Ma Vú Dài. Phần ông Hành Pháp thì bảo Viện Lều Bều nên có thái độ trước.

Theo bọn C.O Viện Lều Bều nên có thái độ trước là phải. Nếu xét thấy ông Ngô Công Đức thật sự có tội thì Viện Lều Bều nên « khện » trước, rồi giao cho Hành Pháp. Còn xét thấy ông Ngô công Đức không có tội, thì phải quyết bảo vệ, nhất định không cho Hành Pháp động đến sợi lông chân của ông Đức. Như vậy mới phải lẽ. Đứa con của mình hư mà lại gọi người hàng xóm sang dạy bảo dùm, hoặc đứa con mình ngoan mà bị người hàng xóm hung bạo xông vào bắt đi, thì mình còn là cái chó gì nữa ?

Buồn thay cho những ông bà trong Viện Lều Bều.

TRÍ THỨC CHỖN LUI

Luật 10/59 nhà Ngô anh minh phán chặt đầu CS. Từ khi đảo chánh đến nay chưa có 1 sắc luật nào bác bỏ luật 10/59. Theo điều 4 Hiến pháp, CS bị đặt ra ngoài vòng pháp luật. Tại sao ông DB Ngô Công Đức không được hưởng luật pháp quốc gia ? 1 đặc công VC các kẻ còn được luật pháp chiếu cố dù chỉ làm chết vài người, phá hoại chút ít tài sản quốc gia. Tại sao ông Đức công khai phản bội lập trường quốc gia, phủ nhận công lao xương máu của nhân dân chiến sĩ miền Nam. Đòi thân thiện mí CS, làm nao núng tinh thần chiến đấu của chiến sĩ, mà lại được sống phè phỡn trong vòng pháp luật. Luật pháp ở đâu ? Là cái gì ? Phải chăng là 1 thứ được làm ra để bảo vệ một số người và đàn áp một số người ? Không

ÔNG LỖ CẦM TRÔNG

tim chèo thẳng phá hoại một chỗ trong nhà ập, tức là chính quyền đã tạo nên bất công ngay chính trong nội dung của Hiến pháp 9 nút. Và đồng thời làm suy giảm tiềm năng chiến đấu của quân dân miền Nam.

Mới đây một ông giáo cà chớn trí thức khoa bảng chồn lúi. Cứ nói ngay ra là cái nhà ông Châu Tâm Luân. Thấy Ngô Công Đức có vẻ « ầnđi » bên mùa may điều dóm ăn có. Học hành làm đến cái « mác » giáo sư mà ngu thấy mẹ, chả biết gì luật pháp, nhân danh trí thức mà dèch hiểu gì về Hiến pháp.

VỆ BINH VÀNG XUẤT HIỆN

Ông Nghị sĩ Hoàng Xuân Từ nhận thấy sau ba năm ngồi mòn dít ở ghế Thượng Viện, không những không chống được tham nhũng, mà càng ngày lại càng thấy đất nước mình nhiều tham nhũng ra, bèn đứng lên chiêu hiền đãi sĩ để thành lập lực lượng Vệ Binh Vàng, tiêu diệt tham nhũng đến tận lông tơ.

Sau cái chết của Bác Sĩ Hà Thúc Nhơn, người bị tham nhũng cắt tiết, Nghị sĩ nhà ta có lẽ đã cảm thấy rằng cần phải mở một mặt trận với cái bọn khốn lìn ba đầu sáu tay đó.

Được hỏi khi gọi là Vệ Binh Vàng, e rằng sau này những vệ binh của chúng ta không những chống không được tham nhũng, lại hóa ra chuyên viên tham nhũng, thì có bị mang tiếng phát triển ngành tham nhũng không. N.S Từ tron mặt hỏi rằng tại sao lại nghĩ như thế, đầu cứ phải màu vàng mới là tượng trưng cho tiền bạc hay là « kít ».

Kể ra Nghị sĩ nhà ta nói đúng: « Di độc trị độc » mà. Nếu người ta tham nhũng một thì mình phải tham nhũng mười. Câu châm ngôn các ngài chức sắc thuộc nằm lòng đã từ khuya.

NHỮNG AI BẢO ÔNG ĐỨC CHỐNG CHẾ ĐỘ LÀ NGU XUÂN ?

Người ta tưởng DB Ngô Công Đức đã đi luôn nhưng ông đã trở về, sự trở về đó là một hành động can đảm, ông về để biện minh cho cái lập trường « chính phủ lâm thời » của ông.

Trong một cuộc họp báo mới đây, ông Đức đã nói rằng, ông đi công du bằng giấy thông hành ngoại giao, với tư cách của một Dân biểu của chế độ này, do đó những ai bảo ông chống chế độ là ngu xuẩn. Ông cũng cho rằng, một khi đã làm Dân biểu là chọn trước cho mình một con đường đi phù hợp với lòng dân, nếu có gặp phản ứng hoặc bị hăm dọa nhỏ nhen mà ngưng hoạt động và rút lui thật không xứng đáng làm Dân biểu. Ông Đức còn thách là ai có thể chứng minh bằng tài liệu trong thành phần chính phủ lâm thời mà ông chủ trương có cả CS nữa.

Mới đây Nghị Sĩ Chức có khẳng định là ông Đức chống chế độ, vậy nếu ông Đức còn một chút lương thiện, một chút liêm sỉ tối thiểu, ông nên từ chức đi, ông Chức còn cho cái mác đối lập của ông và của công ty ông là đối lập phá hoại, đối lập gian lận. Rồi Giáo Sư Nguyễn Văn Bông cũng chê ông Đức là có những lời tuyên bố ngớ ngẩn vì thiếu kinh nghiệm. (Ông Đức là cựu chủ nhiệm Tổng Bộ Chính Trị trong Phong Trào Quốc Gia Cấp Tiến của GS Bông). Phải chăng những lời ông Đức nói ở trên nhằm trả lời ông NS Chức, ông Chức chê ông ít học, ông chê ông Chức ngu xuẩn. Việc các ông chửi nhau thì các ông nghe, không ai cần biết, nhưng ông Đức nói là ông làm những việc phù hợp với lòng dân, mà việc điển hình làm theo lòng dân như ông nói phải chăng là lập một chính phủ lâm thời ? Nếu ông quan niệm như vậy thì xin thưa, đa số người dân ở đây không ai muốn có một chính phủ lâm thời hết, vì trước khi muốn có một chính phủ lâm thời phải lật đổ cái chính phủ này, xóa bỏ cái chế độ này, không xóa bỏ chế độ làm sao ông lập chính phủ lâm thời được, do đó lời đở độn của ông không chống chế độ chỉ là một lời cãi chày cãi cối. Dân có thể « ít học » hơn ông, nhưng dân không ngu.

Quản lý : HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỆN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 15đ. Một tháng 60đ. Một năm 720 đ.